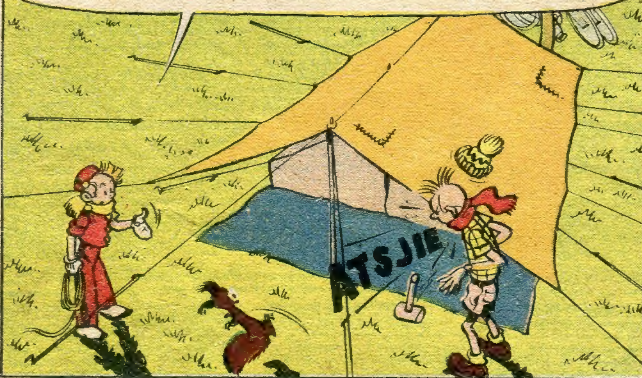
WEEKBLAD

4 frank per nummer.

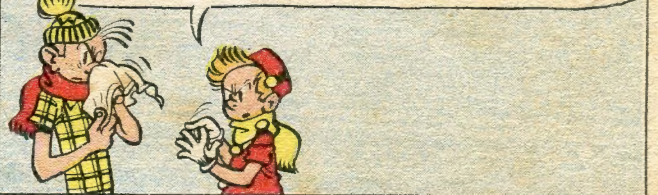
ROBBEDOES

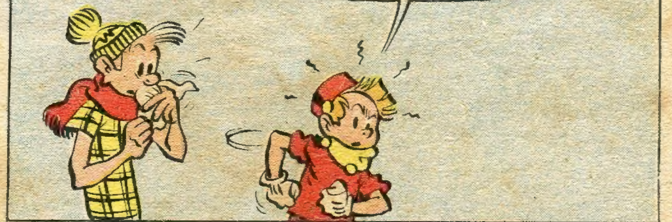
12e JAARGANG. — Nr. 555. — 16 NOVEMBER 1950. — 24 BLZ.

HET EERSTE WAT WIJ ZAGEN BIJ ONZE AANKOMST IN ROMMELGEM WAS EEN GEVLEKT VARKEN; DAARNA EEN KOE, DIE IN EEN NACHT IN EEN GERAAMTE VERANDERDE. VERDER WORDT OVER EEN TOVENAAR GESPROKEN... EN VANNACHT HEB IK EEN ZIGEUNER GEZIEN, DIE EEN ENORM GROOT KONIJN WEGSLEEPTE; WIJ NEMEN EEN KIJKJE BIJ DE WOONWAGEN EN IEMAND MAAKT VAN ONZE AFWEZIGHEID GEBRUIK OM ONZE TENT AF TE BREKEN.

ZEG EENS, WAT MOET DAT MET DIE ARME MAN ?
ARME MAN ?... DAT IS EEN TOVENAAR !... SINDS HIJ HIER IS MET ZIJN WOONWAGEN... GEBEUREN IN ROMMELGEM GEKKE DINGEN !
SNIF

HA ! DAAR KOMT DE BURGEMEESTER MET DE VELDWACHTER...
KALM BLIJVEN MENSEN !.. KALM..

HEREN !... AHEM... ONDER MIJN BELEID IS ROMMELGEM EEN MODERN DORP GEWORDEN !... BIJ ONS HEERST ORDE EN TUCHT !... WIJ ZIJN FIER OP ONZE GEMEENTE !... WIJ BEZITTEN PRACHTIGE VERKEERSLICHTEN AAN DE INGANG VAN HET DORP !... ALLES WAT DE ONTWIKKELING VAN ROMMELGEM IN DE WEG STAAT, MOET TEN STRENGSTE GEWEERD WORDEN !... DAAROM...

ARRESTEER IK DIE VAGEBOND EN GELAST IK EEN ONDERZOEK NAAR DE PLAGEN DIE OVER ROMMELGEM ZIJN NEERGESTREKEN...

NAAR DE GEVANGENIS !
ZEG EENS... WIE IS DIE MAN IN DAT SOORT AUTO ?
DAT IS MIJNHEER DE GRAAF !... HIJ WOONT GINDS IN DAT KASTEEL !...

KOM, KWABBERNOOT !... WIJ MAKEN VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK OM HEM UITLEG TE VRAGEN OVER DE GEBEURTENISSEN VAN GISTERAVOND !
SNIF

MAAR... DAT BEVREEMDT MIJ TEN ZEERSTE, JONGELUI... JULLIE ZIJN WAARSCHIJNLIJK DE DUPE GEWEEST VAN EEN GRAPPENMAKER !... DE POORT IS AL JAREN GESLOTEN EN DE BEL KAN NIEMAND HOREN IN HET KASTEEL....

IK GA NU NAAR HET DORP.... RIJDEN JULLIE MEE ?...
HEEL GRAAG... DANK U VRIENDELIJK !
SNIF

Wij moeten altijd tevreden zijn met ons lot en niet naar dingen verlangen, die wij niet bezitten met uitzondering van het grote lot uit de Koloniale Loterij.

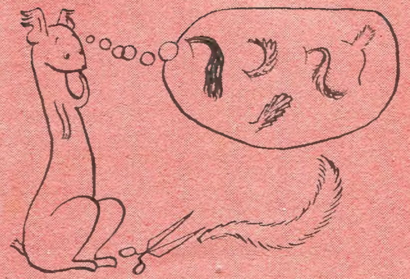
Neem bijvoorbeeld mijn staart eens. Is dat een prachtkwispel of niet ?

Trouwens, ik ben dol op mijn staart en dat is het voornaamste.

Wat zou je wel zeggen als ik een paardenstaart droeg of de moppige wipper van een fox ? In « Robbedoes » las ik een verhaaltje van een hagedis, die haar staart verloor. Ik dacht bij mezelf, dan moet ze maar beter op haar zaken letten !

Ik wilde de hagedis toch een plezier doen en zocht in de krant onder de rubriek « Verloren voorwerpen ».

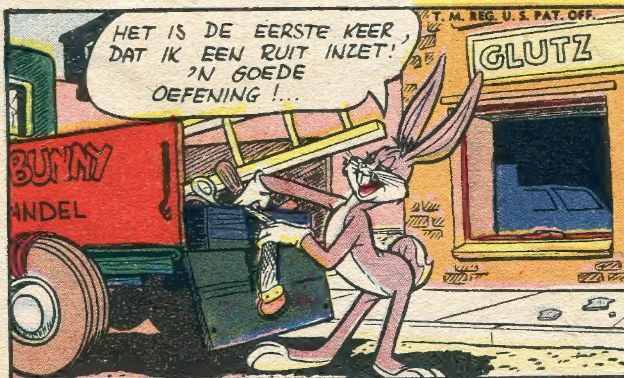
Maar men vindt zo maar geen staart op straat en een staart verliezen komt even zeldzaam voor. Wil je er meer van weten, kijk dan eens in « Robbedoes ». De staart kun je vinden in het verhaaltje : « DE HAGEDIS VERLIEST HAAR STAART ».

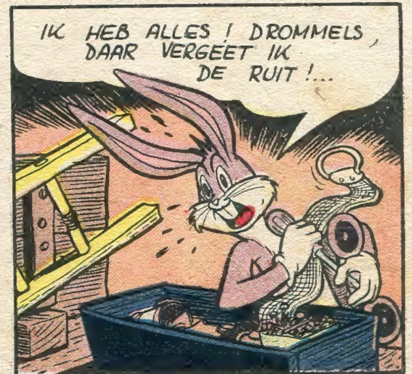

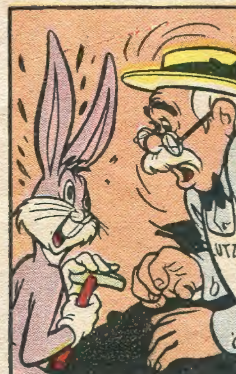

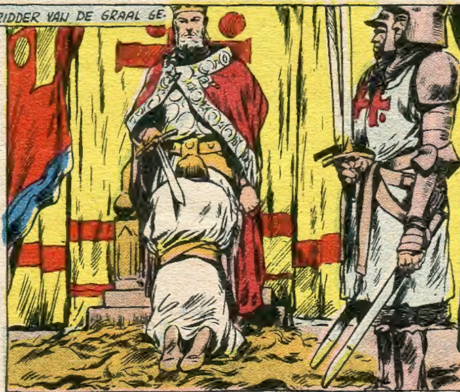
Ridder Parsival

KONING ARTHUR HEEFT EEN BESPREKING MET ZIJN EDELEN IN DE ZAAL VAN DE RONDE TAFEL. ALLE RIDDERS WORDEN OP VOET VAN GELIJKHEID BEHANDELD WANT ZIJ STREVEN ALLEMAAL NAAR HETZELFDE DOEL. DE RIDDERS VAN DE RONDE TAFEL WORDEN OOK DE "PAIRS" VAN KONING ARTHUR GENOEMD.

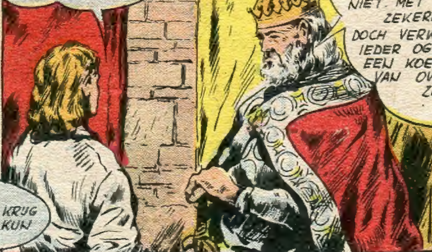

TUSSEN DE VELE TROUBADOERS, MENESTRELEN, KOERIERS EN GEZANTEN AAN HET HOF VAN KONING ARTHUR BEVINDEN ZICH SPIONNEN VAN DE HEIDENSE KONING KLINGSOR, DIE DE H. GRAAL BEZIT.

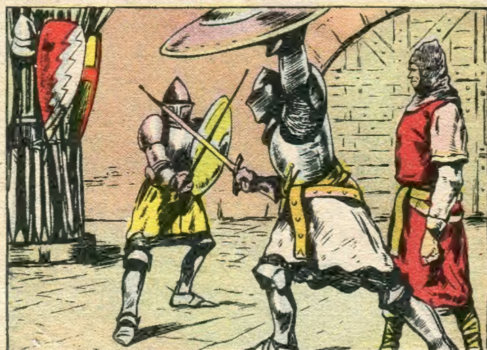

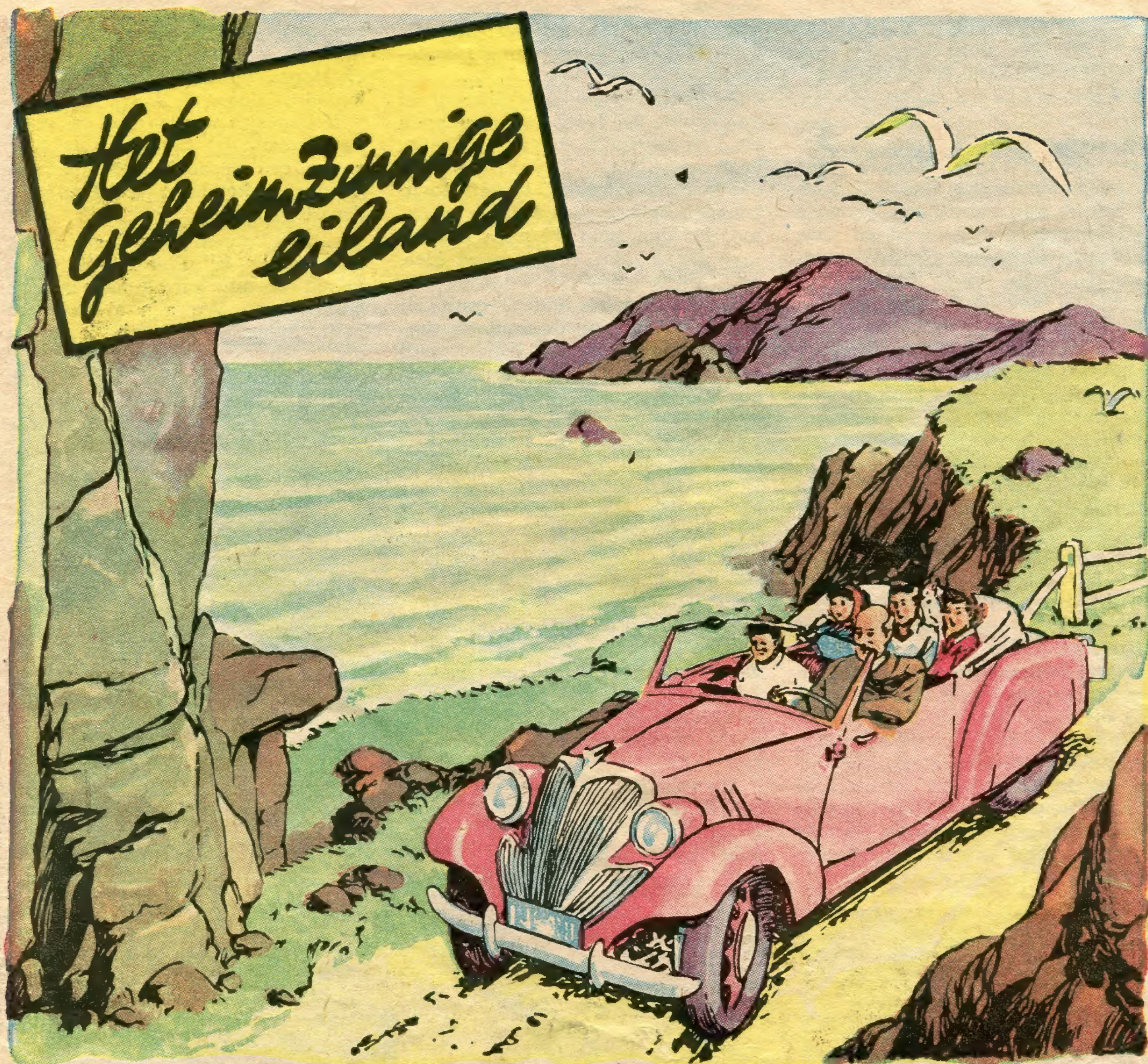
VOOR PARSIVAL HEEFT MEN EEN SPECIAAL HARNAS LATEN VERVAARDIGEN EN ONDER BEKWAME LEIDING WORDT HIJ EEN VOLLEERD STRIJDER.

(11)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr. en Mrs. Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens nemen hun intrek in de torenkamer en maken zich vrolijk over Jo-Jo, de negerknecht, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. De jongens betrappen de neger, die van een nachtelijk tochtje op zee terugkomt. Ze worden goede vriendjes met een man die in een hut aan de zee zijn intrek heeft genomen. Met hem maken ze een reisje naar stad en gaan lunchen — op zijn kosten — in een hotel.

Het was een heerlijke lunch. De kinderen aten alles, wat hen voorgezet werd en eindigden met het grootste glas ijs, dat ze ooit gezien hadden.

— O, Bill, wat was dat verrukkelijk, zei Dinah, die met een zucht in haar gemakkelijke stoel terugviel. Heerlijk gewoonweg. Een echt onthaal. Ik dank u heel erg.

— Ik geloof, dat u wel een millionnair bent, zei Lucy-Ann toen ze zag hoeveel bankbiljetten Bill aan de kellner betaalde. Ik heb zoveel gegeten, dat ik echt niet meer op kan staan om te lopen.

Jack moest ineens aan Jo-Jo denken. Hij vroeg zich af, of de zwarte man nog op hen wachtte.

Hij stond op om te kijken. Jo-Jo zat nog steeds geduldig op de stoeprand. Jack kwam het lachtend aan de anderen vertellen.

— Is er een achteruitgang, vroeg hij aan Bill Smugs.

Bill keek hem vragend aan.

— Ja, zei hij, waarom ?

— Omdat onze lieve Jo-Jo aan de hoofduitgang op ons zit te wachten, zei Jack.

Bill knikte begrijpend.

— Dan gaan we stilletjes door de achterdeur weg, zei hij. Kom, het is tijd om te gaan. Hebben jullie alle boodschappen kunnen krijgen ?

— Ja, zeiden de kinderen.

Ze liepen achter hem aan het hotel uit.

Hij bracht hen door een kleine uitgang in een stille straat. Daarna gingen ze naar de plaats, waar hij zijn auto neergezet had en ze stapten opgewekt in.

Ze waren in een ommezien bij de kust en stapten niet ver van Craggy-Tops uit. Ze haastten zich over de klippen, want ze wilden voor Jo-Jo thuis zijn.

Jo-Jo kwam pas een uur later. Zijn gezicht stond nors. Hij zette de auto weg en kwam op het huis af. Het eerste wat hij zag, was het groepje kinderen, dat onder aan de rots speelde.

Hij staarde hen met angstige verbazing aan.

Er gebeurde iets geheimzinnigs. Jo-Jo besloot, dat hij uit zou vinden, wat het was. Hij zou zich niet in de war laten brengen door vier kinderen. Hij niet !

HOOFDSTUK XIII

JO-JO WORDT NOG EENS IN DE MALING GENOMEN

Jo-Jo dacht na over het geheim van de kinderen. De enige manier, die zij hadden kunnen gebruiken om in de stad te komen was lopen en daar hadden ze niet genoeg tijd voor gehad. Hij kwam tot de slotsom, dat ze iemand moesten kennen, die hen mee genomen had. Daarom begon hij de kinderen streng in de gaten te houden. Hij zorgde er altijd voor, dat hij juist daar iets te doen had, waar zij speelden. Als ze naar het strand gingen, was Jo-Jo er ook om hout voor de keukenkachel te rapen. Als ze thuis bleven, deed Jo-Jo het ook. Gingen ze de klippen op, dan volgde Jo-Jo hen. Het was erg vervelend voor de kinderen.

— Hij zal ons achterna komen en alles over Bill Smugs en zijn auto en zijn boot ontdekken, zei Lucy-Ann. We zullen geen kans zien om ongezien weg te komen en als het zo door gaat, morgen ook nog niet.

Ze konden Jo-Jo niet kwijtraken. Hij was erg slim en bleef voortdurend dicht in de buurt van de kinderen. Ze werden er boos om. 's Avonds gingen de meisjes met de jongens mee naar de torenkamer om te beraadslagen.

— IK weet het, zei Jack plotseling, we zullen hem bot laten vangen. Wat zal hij in de war zijn !

— Hoe dan ? vroegen de anderen.

— Wel, we kruipen allemaal in de grotten, zei Jack, en dan glippen we door het gat in de geheime gang, gaan naar Craggy-Tops en vluchten vandaar naar buiten, terwijl Jo-Jo beneden op het strand zit te wachten. En dan gaan we naar Bill.

— Hé ja, dat is een goed idee, zei Philip.

De meisjes aarzelden, want zij waren niet erg op de donkere tunnel gesteld. Maar zij hadden hun zaklantaarns nu toch en dit was een goede kans om er gebruik van te maken.

— Jo-Jo, laat ons asjeblieft ook eens een keer alleen ! zei Philip. Wij gaan in de grotten spelen, daar kan ons toch niets overkomen. Ga weg.

— Miss Polly heeft gezegd, dat ik een oogje op jullie moest houden, herhaalde Jo-Jo.

Dit had hij de kinderen al ontelbare malen gezegd, maar zij wisten, dat het niet waar was. Jo-Jo had er plezier in om voor kwelgeest te spelen. Hij wilde overal zijn neus in steken.

De volgende dag gingen de vier kinderen met Kiki en Jo-Jo op hun hielen naar het strand.

Ze gingen de grotten in. Jo-Jo liep op het strand rond en raapte kachelhout. De kinderen glipten alle vier door het gat, dat naar de geheime doorgang voerde en slopen er met hun aangeknipte lantaarns door.

De meisjes vonden het griezelig. Ze vonden, dat het stonk en toen ze op een bepaald ogenblik niet goed meer konden ademhalen, werden ze bang.

— We kunnen nu toch zeker niet meer terug, zei Philip, terwijl hij Dinah een duw gaf om haar door te laten lopen. We zijn al over de helft. Schiet op, Dinah, je houdt ons tegen.

— Stomp me niet, zei Dinah boos. Ik sta stil, wanneer ik wil.

— Hou toch op met dat eeuwige

De vier kinderen met Kiki en Jo-Jo op hun hielen, gingen de volgende dag naar het strand.

geruzie, bromde Jack. Ik geloof, dat jullie nog onenigheid zouden hebben, als jullie elkaar op een zinkend schip tegenkwamen, of samen uit een vliegtuig vielen. Schiet op, Dinah, wees niet zo flauw.

Dinah wilde net tegen Jack beginnen te schelden, toen Kiki een holle kuch hoestte, precies zoals Jo-Jo. De kinderen dachten, dat Jo-Jo hen achterna was gekomen en ze repten zich allemaal, Dinah ook, naar de uitgang.

— Er is niets aan de hand. Het was Kiki maar, zei Jack opgelucht toen hij weer hoestte.

Ze schoten op en kwamen tenslotte aan het eindpunt. Zij staarden alle vier naar het kelderluik, dat helverlicht boven hun hoofden lag.

Een duw en het was open, nog een duw en het lag achterover op de keldervloer boven hen. De jongens klommen eerst uit het gat en hielpen de meisjes eruit komen. Ze deden het luik weer dicht, gingen naar de kelderdeur, die gesloten was en duwden ertegen. De kisten aan de andere kant vielen natuurlijk weer met een oorverdovend kabaal om. De kinderen stapten door de deuropening, deden de deur weer dicht en stapelden de kisten er voor. Daarna gingen ze over de keldertrap naar de keuken. Daar was gelukkig niemand.

Buitengekomen zaten ze vlug op de klip. Ze bleven op het pad, daar kon men hen vanaf het strand niet zien en liepen haastig naar hun vriend Bill Smugs. Zij gierden van het lachen bij de gedachte aan Jo-Jo, die beneden op 't strand wachtte tot zij weer uit de grotten zouden komen.

Bill Smugs zat aan zijn boot te prutsen. Hij zwaaide hen vriendelijk toe toen hij hen zag aankomen.

— Hallo ! zei hij, waarom zijn jullie gisteren niet bij mij geweest? Ik heb jullie gemist.

— Dat was de schuld van Jo-Jo, zei Jack. Hij loopt ons overal achterna net als een schaduw. Ik veronderstel, dat hij denkt, dat wij een vriend met een auto hebben en hij wil ontdekken, wie het is.

— Jullie mogen niets tegen hem zeggen, hoor, zei Bill Smugs vlug. Hou het voor jezelf. Ik wil niet, dat Jo-Jo hier komt rond snuffelen. Ik geloof niet, dat hij een aardige man is.

— Wat bent u met uw boot aan het doen ? vroeg Jack. Gaat u er mee uit ?

— Ik was het wel van plan, zei Bill. Het is mooi weer. De zee is tamelijk kalm en er staat toch een flinke bries. Ik had zo half en half gedacht, dat ik naar het Geheimzinnige Eiland zou varen.

Even was het doodstil. Het Geheimzinnige Eiland ! De kinderen verlangden er vurig naar om het van dichtbij te zien — Jack wilde zelfs aan land gaan. Als Bill hun maar mee wilde nemen.

Jack keek naar het Westen. Hij kon het eiland niet zien, want er hing een lage mist over het water, die door de hitte veroorzaakt werd. Maar hij wist precies waar het lag. Zijn hart begon snel te kloppen. Misschien was de grote alk daar wel te vinden. En al was de grote alk er niet, dan waren er in ieder geval toch wel een heleboel andere mooie zeevogels en misschien wel zo tam als wat. Hij zou zijn fototoestel mee kunnen nemen, hij zou...

— Bill, neem ons asjeblieft, asjeblieft mee! smeekte Lucy-Ann. Doe het toch. Wij zullen heel braaf zijn. U weet, dat wij u echt kunnen helpen, want u hebt ons zelf leren zeilen.

— Ik was ook van plan om jullie mee te nemen, zei Bill, die een sigaret opstak en de kinderen glimlachend aankeek. Ik wilde gisteren al gaan, maar toen jullie niet kwamen, stelde ik het tochtje tot vandaag uit. We zullen vanmiddag gaan en onze boterhammen meenemen. Jullie moeten Jo-Jo nog eens beetnemen. Hij mag niet zien, dat jullie met mij meegaan, anders zal hij proberen jullie tegen te houden.

— O, Bill ! Wat zullen wij een heerlijke middag hebben, zei Jack, wiens ogen groen glansden.

— Ik dank u hartelijk, zei Philip.

— Gaan we het Geheimzinnige Eiland werkelijk van dichtbij bekijken ? vroeg Lucy-Ann opgewonden ?

— Kunnen we er niet aan land gaan ? vroeg Dinah.

— Dat denk ik niet, zei Bill. Er ligt namelijk een gevaarlijke kring rotsen omheen. Het is mogelijk, dat er ergens een doorgang bestaat, maar ik zou niet kunnen zeggen waar. Ik wil niet het gevaar lopen, dat jullie allemaal verdrinken.

— Oh ! zeiden de kinderen teleurgesteld. Zij zouden het best gewaagd hebben om op het Geheimzinnige Eiland te gaan kijken.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

Horizontaal

1. Slede. — 2. Voorzetsel. — 3. Lengtemaat. — 4. Skandinavische munt. - Vaartuig van Noach. — 5. Geel. - Waarin de graankorrels zitten. — 6. Hoogste bouwwerk in Frankrijk. — 7. Verblijfplaats van het vee. - Gemeente in de Provincie Oost - Vlaanderen. — 8. Engels woord voor ontkenning of neen.

Vertikaal

1. Vorm van eten. — 2. Kleine hert. — 3. Afgescheiden zitplaats in een schouwburg. — 4. Zak waarmede men op reis gaat. — 5. Soort zeevis. — 6. Duitse filmmaatschappij. — 7. Bron. 8. Knaagdier. — 10. Niet recht. — 11. Eer bewijzen, eerbiedigen. — 12. Wreed Romeins keizer. — 13. Frans woord voor ontkenning.

OPLOSSING VAN HET VORIG RAADSEL

Horizontaal : O. — 1. Po. — 2. S. — 3. Sa. - Hal. — 4. Stradivarius. — 5. Patrijspoort. — 6. Ariers. - Nar. — 7. Es. - K. - Na. — 8. Nt. - Uno. — 9. Sd.

Vertikaal : O. — 1. Op. — 2. Os. - Spa. — 3. Staren. — 4. Artist. — 5. Are. — 6. Dirk. — 7. Ijs. — Vs. — 9. Hap. 10. — Aro. — 11. Lion. — 12. Uranus . — 13. Strand. — O.

de BAARD en de KALE

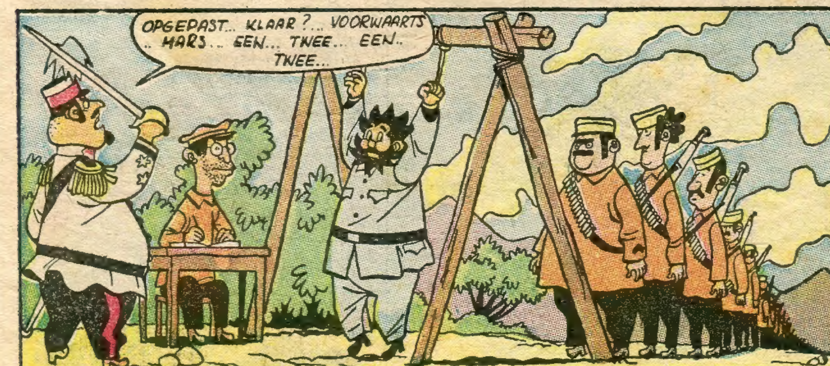

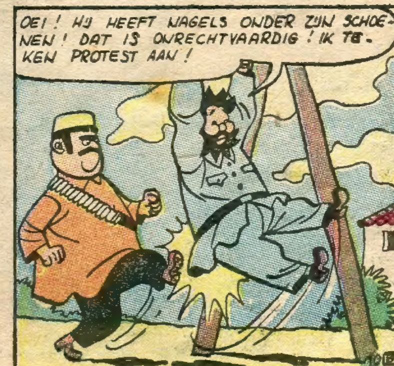

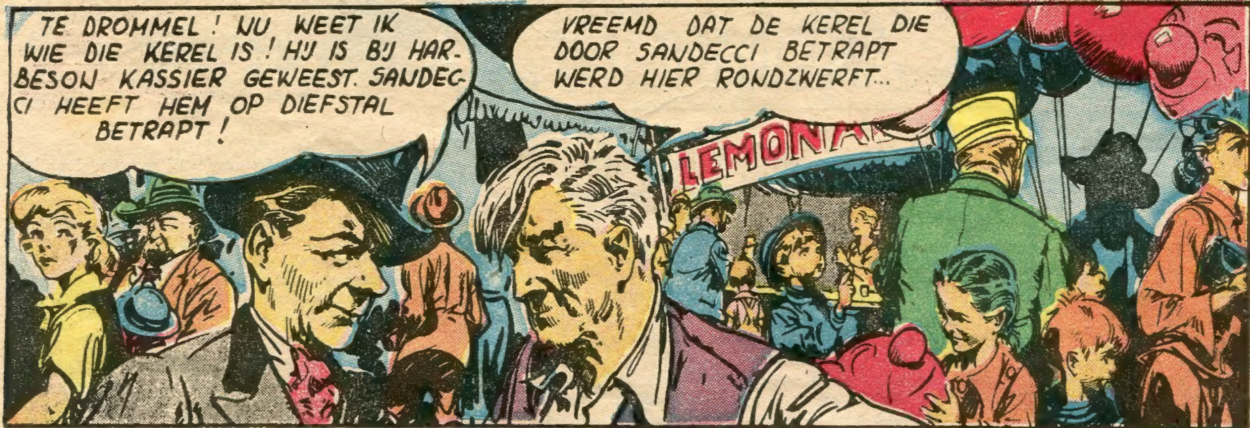

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

SNUFFELTJE VERTELT...

Moet Snuffeltje jullie huiswerk maken ?
Wie was Jean Philippe Rameau ?
Moet Snuffel jullie prijsvragen oplossen ?
Kennen jullie Gabriël Fauré ?...

Op deze geheimzinnige vragen komt hier een pittig antwoord !

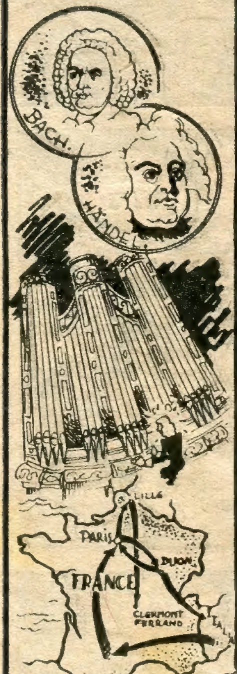
WEER BIJ ONZE COMPONISTEN...

Jullie weten, dat grote kunstenaars bij Snuffeltje op de bovenste plank liggen ! Dus ook componisten ! Maar... als jullie dienaar ze inèèns, door een dertigtal rakkers uit eenzelfde gemeente... met dezelfde vragen over dezelfde componisten bestormd wordt, dan zegt Snuffel : Hola, daar is iets niet in orde ! En... zo ontdek ik, dat al die vragen van deze rakkers en rakkeresjes uit **Borgerhout** voor 'n klasse- of... een prijsvraag bestemd zijn ! Jullie huiswerk en prijskampen maken ? Nee, dat is niets voor mij, hoor ! Dergelijke karweitjes hebben jullie zelf op te knappen.

Toch kan ik aan de bekoring niet weerstaan om enkele van die componisten te behandelen. Maar dan voor àlle rakkers en zonder de gevraagde foto's al zullen de tekeningen ook fraai zijn.

JEAN PHILIPPE RAMEAU

Met genoegen wil ik over deze bij onze jeugd toch zeker minder bekende toondichter iets vertellen. Hij is de voornaamste F r a n s e componist uit de achttiende eeuw en dus tijdgenoot van de « groten » : Bach en Händel ! Zijn vader was kerkorganist te Dijon. Dààr werd Jean Philippe in 1683 geboren. Te Dijon bezocht hij ook het Jezuietencollege. In 1701 trok hij naar Italië, dat in die tijd letterlijk « de toon aangaf » op muzikaal gebied ! Hij verbleef een korte tijd te Milaan en trok daarna naar het Zuiden van Frankrijk. Hij maakte er een tournee als orkestleider en dirigent. In 1706 vinden we hem in Parijs, waar hij organist is van de Jezuieten-kerk in de rue Saint Jacques of Sint Jacobsstraat. Dan geeft hij zijn eerste boek met stukken voor clavecimbel uit. Enkele jaren later gaat hij naar Dijon terug, dan weer terug naar Parijs. Vervolgens naar Lille, naar Clermont-Ferrand, altijd als organist. Hier schreef hij zijn beroemde « Traité de l'Harmonie », waarmee hij nieuwe wegen insloeg. Rameau moest niets hebben van de toenmaals algemeen in de mode zijnde opgeschroefde « Italiaanse stijl ». Hij schiep een eigen Franse stijl, maar... daar moesten vele Fransen nu weer niets van hebben ! Zo ook Jean Jacques Rousseau niet, die hem kleingeestig bestreed. Rameau ondervond dan ook geweldig veel tegenwerking. Meer dan tien jaar poogde hij ijverig tot de opera door te dringen. Voltaire stond hem terzijde, maar het mocht niet baten. Gelukkig had hij een schatrijke beschermheer, de bankier, La Popelinière, die er eindelijk in slaagde, het werk van zijn beschermeling te doen opvoeren in de Grand-Opéra. Aanvankelijk hadden zij weinig succes. Alles klonk zo nieuw, dat de Parijzenaars er niet bij konden. De eeuwige geschiedenis bij grote, vooruitstrevende kunstenaars ! Zij worden door hun tijd niet begrepen ! Nog lang na de dood van Rameau werd er over zijn muziek geredetwist en geschreven. Hij zelf klom ook in zijn penhouder, diende de tegenstanders van antwoord, maar schreef gelukkig ook voor die tijd standaardwerken op musicologisch gebied. Natuurlijk kwam er geleidelijk aan ook erkenning. Vanaf 1745 is hij zelfs « compositeur de cabinet » van Koning Lodewijk XV.

Rameau stierf te Parijs in 1764. De « harde tijd » van de Franse revolutie heeft hij dus niet meer hoeven mee te maken. Zeer bekend van hem is zijn prachtige klavecimbelmuziek, waaronder het overbekende « La Poule ». Zijn meesterwerk is een opera « Castor et Pollux ». Verder schreef hij nog prachtige werken voor de opera. Bij gelegenheid moeten jullie maar eens luisteren naar zijn verfijnde, gracievolle « gelukkig makende » muziek.

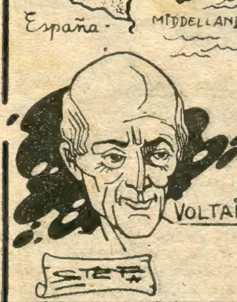
Zo neuzend tussen al die componisten vind ik, naast algemeen bekende sterren, ook nog de bij onze rakkers minder bekende Fransman Gabriël Fauré. Zijn naam zal jullie van de radio wel bekend zijn. Fauré werd in 1845 geboren. Al vroeg bleek zijn muzikale begaafdheid. Daarom werd hij op zijn negende jaar reeds naar Parijs gezonden, waar hij aan het instituut voor kerkelijke muziek, de « Ecole Niedermeyer », studeerde. De bekende Saint-Saëns was er zijn leermeester. Na zijn militaire dienstplicht in de oorlog van 1870 te hebben volbracht werd hij leraar aan de school, waar hij vroeger leerling was. In 1896 volgt hij de beroemde operaschrijver Massenet op als leraar in compositieleer aan het Parijse Conservatorium. Negen jaar later werd hij er directeur. De geniale Maurice Ravel was één van zijn leerlingen. Je ziet, hoe de muziek gedragen wordt van de ene beroemdheid naar de andere...

Fauré heeft ontzaglijk veel geschreven en toch wordt hij niet veel uitgevoerd. Zijn muziek moet volgens de kunstcritici « meer dichterlijke fijnheid dan sterke persoonlijkheid » bezitten. Onze piano of viool lerende rakkers zullen allicht zijn « Berceuse voor piano en viool » kennen. Hij schreef ook veel graag gehoorde liederen, o.a. « Après un rêve » dat de radio ons wat al te vaak ten gehore geeft. Zeer mooi van hem zijn z'n « Requiem » en de toneelmuziek bij « Pélias en Mélisande » van Maeterlinck. Gabriël Fauré stierf in 1924.

Ik kan natuurlijk niet om de week over componisten schrijven ! Dat zal « **Borgerhout** » ook wel begrijpen ! Wel hoop ik, dat ik jullie en al onze rakkers weer wat geleerd heb ! En zeker kom ik nog eens terug op onze eigen beroemde toondichters, waarvan er twee op de nieuwe briefjes van twintig frank komen.

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe vriend,
SNUFFELTJE.

Ons Burgerlijk Vliegtuigen-Register

Tijdens de laatste drie maanden (Juli, Augustus, September) onderging het Belgische Burgerlijke Vliegtuigen-Register de volgende veranderingen :

Bijvoegingen :

OO-MOA, Piper Cub : Aero Club du Hainaut, Bergen .

OO-WAL, Fairchild UC-61A : Nationale Luchtvaart Club, Brussel.

OO-MAT, Hiller 360, UH 12A, Draadtrekkerij L. Bekaert, Zwevegem.

OO-UBA en OO-UBB, Bell 47D1, Sabena, Brussel.

OO-SBG, Douglas C-47A, Sobelair, Brussel.

OO-MPH, Beechcraft Bonanza, Manta N. V., Opwijk.

Veranderde van eigenaar (nieuwe eigenaar tussen haakjes opgegeven) :

OO-PCR (J. Willems, Dendermonde).

OO-TWR (Nationale Luchtvaart Club, Brussel).

OO-ALY (M Vandepoele, Ieper).

Werden afgeschreven (bezitten geen geldig Bewijs van Luchtwaardigheid meer) :

OO-GAB, OO-AVM, OO-AJM, OO-RIK, OO-TWG, OO-ADH, OO-APC, OO-SRA, OO-ABI.

Na deze veranderingen telt het Belgische Burgerlijke Vliegtuigen-Register 255 toestellen. Hiervan behoren er 66 aan de Sabena. Hiervan is de vloot als volgt verdeeld :

5 Douglas DC-6, 6 Convair 240, 2 Bell 47D1, 7 Douglas C-47, 7 Douglas DC-4, 18 Douglas DC-3 1 Douglas C-54, 6 De Havilland 104, 1 Lockheed Lodestar, 1 Auster V, 2 Piper Cub, 3 Caudron Goeland, 3 D. H. Tiger Moth, 1 De Havilland Dragon, 3 Avro 19.

Bij « Ons Maatschetsenhoekje ».

In de « Robbedoes »-nummers 514 t. e. m. 548 verschenen de maatschetsen zonder onderschrift. Dit is natuurlijk een slippertje van Sjarel de Zetter, die misschien teveel aan zijn pijp dacht. Om de fout goed te maken, geven we hier nog een korte uitleg bij elke schets.

Piaggio P. 136 : Italiaans amphibie-vliegtuig. Een toestel van dit type bezocht verleden jaar onze haven en landde op de Schelde. We gaven er een beschrijving van in het nummer van 22 December 1949.

Macchi MC 72 : Italiaans racevliegtuig uit de jaren 1932-33, waarmee in 1933 de Italiaan Francesco Agello het wereldsnelheidsrecord op 682 Km.-u. bracht.

Tipsy Belfair : Bekend Belgisch sportvliegtuig.

Tipsy Junior : Het eerste, geheel nieuwe na-oorlogse ontwerp der Tipsy-fabrieken.

Lockheed F-80 : De bekende « Shooting Star » der Amerikaanse Luchtmacht. Werd nu ook in Korea ingezet.

Gloster Meteor Mk. 4 : De versie van de bekende Gloster Meteor-jager, die o. m. in dienst is bij de Belgische Luchtmacht.

Ambrosini S. 7 : Italiaans oplei-dings- en oefenvliegtuig. Bedoeld voor de verdere opleiding van militaire vliegers.

Aero 45 : Tsjechisch taxi- en toerisme-vliegtuig voor vier personen. Twee Walter Minor-motoren van 105 PK. elk.

Luchtvaartnieuws

— De Zweedse straaljager J-29 wordt reeds in serie gebouwd. Men verwacht, dat de leveringen van het toestel aan de Zweedse luchtmacht in 1951 beginnen.

— Na de nodige proeven en voorstellingen heeft de Italiaanse luchtmacht besloten het bekende Nederlandse lesvliegtuig Fokker S. 11 « Instructor » in dienst te nemen. De Fokker - fabrieken hebben in verband hiermee een accoord gesloten met de Italiaanse Fiat-fabrieken om de Italianen het toestel in licentie te laten bouwen. Deze « Instructor » is reeds in dienst bij de Nederlandse luchtmacht. Ook de regering van de staat Israël heeft voor de opleiding een aantal « Instructors » aangeschaft.

— Op 9 Augustus — zo wordt nu eerst bekend gemaakt — vloog voor het eerst de eerste in Canada door « Canadair » gebouwde F86 Sabre straal-jager. Andere exemplaren van dit toestel worden mogelijk uitgerust met de Avro Canada « Orenda » straalmotor.

— De British Overseas Airways Corporation huldigde op 24 September l. l. haar « Hermes » -dienst naar Oost-Afrika in. De Handley Page « Hermes »-toestellen, waarmee deze dienst 4 maal per week gevlogen wordt, vervangt op dit traject de thans in dienst zijnde Short Solent vliegboten.

— De Pan American Airways bestelden onlangs 18 toestellen van het type Douglas DC-6B. Deze vliegtuigen zijn uitgerust met vier Pratt & Whitney-motoren van 2.500 PK. Zo'n toestel weegt maar eventjes 53.000 Kgr. !

— De B. E. A. heeft besloten, de Vickers « Viscount » toestellen, die zij in dienst neemt, namen te geven van beroemde Britse ontdekkingsreizigers.

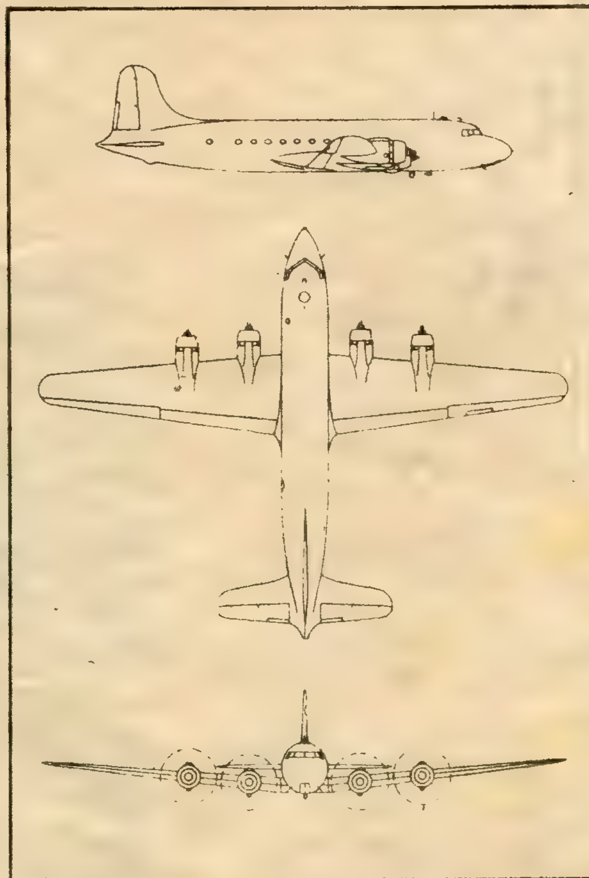
— Een De Havilland « Comet » vloog op 1 October j. l. naar Berlijn en terug met aan boord een aantal autoriteiten van ministeries en openbare diensten. De gehele afstand van die reis bedraagt 1.770 Km. Ze vertrokken om 9.24 u. te Hatfield (Engeland) en waren daar terug om 6 u. 's avonds. Intussen hadden de inzittenden te Berlijn 5 ½ uur tijd gehad om er te confereren.

GEHEIME BOODSCHAP

Old Shatterhand : 83NX 4NK— R614R = 3JN6 3NHO M—R97 3—4XN5E— 64 PR3JS 1R9X5 M4XR74N H—N74R7X 03Z4N7 FR9N KPR3J Z4N74PR3JS 1R9X 5Z92 H4X254M9 KX423JKZ 3JN 7—4J4M4X ?

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

DOUGLAS DC-4

De voorloper van de DC-6 en ontwikkeld uit de militaire « Skymaster » (en niet het omgekeerde !) is dit toestel ook zowat overal in dienst, o. a. bij de Sabena en KLM. Er werden er 74 gebouwd. Spanw. 35,8 m. Lengte 28,6 m. Totaal gewicht 33.142 Kgr. Kruissnelheid 349 Km.-u. Passagiers 44.

(Maatschets Copyright Aeronautics.)

De Hagedis verliest haar staart...

Er was zoveel licht in de natuur en de hemel was zo helder, dat men eigenlijk niet goed meer wist waar al dat licht vandaan kwam !

Alles was licht en alles was stilte !

Het licht trilde in de zon en roerloos was de stilte ! Duizenden kleine oogjes keken als nieuwsgierige venstertjes naar de zon en duizenden kleine oortjes luisterden scherp toe. Onder elke steen, tussen de voegen van de oude, verweerde muren, in de schaduw van iedere struik klopte een warm hart.

Zij waren er allemaal, de stille gasten van de zonnige middag, de werkers in de stilte. Er waren zoveel kleine wezentjes, dat men zich met verwondering afvroeg hoe ze eigenlijk in leven bleven. Daarnaast waren ook prachtige, volmaakte scheppingen. Zij waren er allemaal, de dwazen en de wijzen, de groten en de kleinen. Sommigen kropen over de grond en weer anderen leefden in de lucht. Er waren er, die zich bewogen en anderen zaten stil te denken ; wezentjes die zich verzadigden aan een geur of aan een zonnestraal, kleurige parels der vreugde waar het hart van jubelt. Juffrouw Rasp, de krekel was er, evenals Muilmans, het konijn en Sleepje, de slang. Verder juffrouw Steenkamp, de schildpad en nog vele anderen tot zelfs dat rode vechtjasje van een hagedis, die het geheim van haar schuilplaats zo zorgvuldig weet te bewaren want de heide was voor iedereen goed als men maar een druppel dwaasheid in zijn hoofd had en een warme vlam in het hart kon levendig houden.

Een weldadige kriebeling liep van het uiterste staartpuntje over de rug van de hagedis. Het was een heerlijke gewaarwording. Het was als levendig sap, dat het kleine blaasbalgje onder haar gevoelige kin snel deed op en neer gaan. Het licht in de scherpe oogjes begon op te leven en een droom werd wakker in het ingesluimerde hoofdje.

De hagedis voelde zich gelukkig en niet alleen gelukkig, zij voelde zich goed worden. Zij kwam diep onder de indruk van haar eigen gevoeligheid en dat stemde haar dankbaar.

« Ik dank je, goede hemel, dat je mij gemaakt hebt zoals ik ben en niet zoals ik had kunnen zijn Ik weet, dat geen redelijke ziel in een serpent zoals Sleepje kan wonen, en ongetwijfeld heb je de poten vergeten omdat je toch niet wist waar je ze moest plaatsen. Gelukkig heb je voor mij een uitzondering gemaakt en daar blijf ik je dankbaar voor.

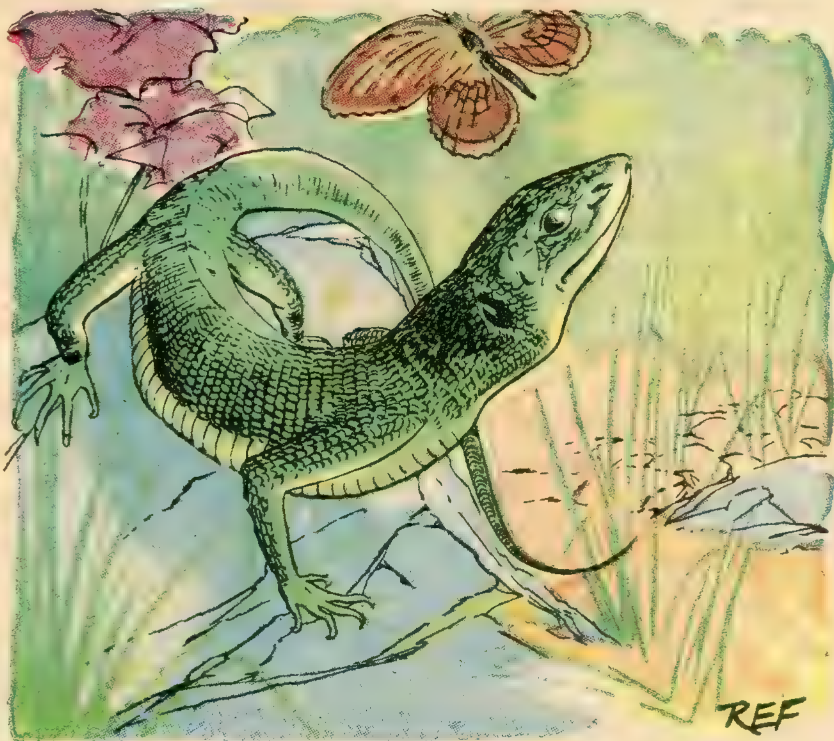
» Je hadt mij ook van zachte was kunnen maken zoals Weekspoor, de slak. Zij schuift over haar eigen spoor opdat men kan zien waar zij voorbij gegaan is en tevens om te laten zien, dat zij werkelijk bestaat.

» Ik dank je, goede hemel, dat je van mij een volmaakt en compleet wezen hebt gemaakt, naar het stemmige evenbeeld van papa krokodil, niet zo groot maar even gestroomlijnd.

» Mijn staart is slank, lenig en gevoelig.

» Ik dank u, o hemel, dat u mij gemaakt hebt zoals ik ben ! Een groene parel der weiden, als kwikzilver tussen het gras ! Een levende schakel van smaragden en een bliksemschicht in het licht. Ik ben een lachende gedachte, een vluchtige, groene gedachte, die uit de zon geboren wordt en tot het licht wederkeert. »

Toen was het plotseling of de huid van de hagedis te eng werd en op springen stond als een lenteknop met te veel sap onder de druk van haar levensjubel en ook onder de hoogmoed van haar eigen « Ik ».

Haar droom kon zelfs de natuur niet meer omsluiten.

Plotseling ontspande zich het kleine staartje van smaragden als de trillende pees van een boog. Zij was geen lichaam, geen ziel en geen gedachte meer, maar enkel gratie en beweging : een pijl, een straal, een wervelwind !

De wervelende snelheid, die haar meezoog was zo groot, dat zij niet meer wist of haar hart in haar hoofdje hamerde. Evenmin wist zij of zij met de staart of met haar kopje vooruitschoot !...

Maar wat was dat ?...

Een geluid, een schok en daarna een lawine van rollende, vallende stenen !

Het diertje voelde zich plotseling licht worden als een veertje. Het was alsof ontelbare gevoelige oortjes naar iets luisterden en alsof elk oortje onder de indruk van « iets » kwam.

Het hagedisje kreeg heimwee...

Het heeft echter geen zin om zich te laten meeslepen door een donker ogenblik als een warm hart op het leven roept in een jong en krachtig lichaam, als de natuur je tegenstraalt, als de zon iedere morgen de natuur in een zinderende gloed zet en de stralen zich bedrinken in de windekelken !

De hagedis wordt opnieuw meegesleept. Zij gaat haar weg door de grauwe, wazige heide, ritselt tussen de vlammende brem en de tijm, bedrinkt zich aan de fijne lavendelgeur, die haar bedwelmt, schiet onder de schaduw van de mediterende pijnbomen door en staart naar de horizon in de verte. Het hagedisje loopt en komt, gaat en keert weer terug en maakt honderd keer dezelfde weg. Zij voelt zich dronken en ijl worden in haar kopje, en niets kan haar meer verwonderen.

Zij ziet Muilmans, het eeuwig onbegrepen konijn zitten. Met zijn philosophische snuit maalt hij zijn eindeloos gebed.

Zij kijkt naar juffrouw Steenkamp, die aldoor op zoek is naar een geschikte woning. Juffrouw Steenkamp is de eenzame in de stilte. Zij scharrelt en zij woelt aldoor maar haar eigen verlatenheid bloot.

Sleepje, de slang maakt geen indruk meer op de hagedis, (vermoedelijk is zij zelfs hol van binnen). Sleepje kijkt met dromende, onbewogen ogen naar een eindeloze mierenoptocht. Het is een stil leger op oorlogspad met volledige uitrusting en met proviand voor de lange dag en voor de lange tocht. Het lijkt wel of de kolonne een groene, uitgeholde peulvrucht meesjouwt ! Maar het hagedisje heeft geen oog meer voor de dingen van de natuur. Zij wordt door een onzichtbare macht voortgedreven en ijlt aldoor maar verder totdat zij plotseling voor een waterspiegeltje staat, verborgen tussen de rotsen.

Het is een ingeslapen vijvertje, dat zich in zijn eigen droom vergeten heeft in de schaduw van het riet en onder het wiegen van een plukje pijnbomen.

Het hagedisje ritselt naderbij tot aan de rand van het roerloze water, maar wat is dat ?... Het diertje wipt verschrikt achteruit en het kleine zieltje komt in opstand.

« O God der groene, argeloze grashagedissen ! Wie is toch dat kleine, potsierlijke en belachelijke ding in de waterspiegel ?

Het lijkt wel op een verouderd kanon uit vroegere tijden, kop en benen en men vraagt zich af hoe die dingen het evenwicht kunnen bewaren ! Het hagedisje kijkt nogmaals over de waterrand. Het is precies of zij zichzelf uitlacht, daar beneden in de blauwe diepte van het vijvertje. « God in de hagedissenhemel ! Zou zij dat dan zelf zijn ? Haar eigen beeld ? »

En de proviand, die door de mieren werd meegezeuld ? Was dat haar eigen staart niet ?...

De hagedis huivert...

Zij is haar staart kwijt en in één helder ogenblik doorziet zij de onvolmaaktheid en de ijdelheid van haar bestaan. Een bestaan waarin men het mooiste gedeelte der schepping kan verliezen. Zij was zo trots geweest ! Trots op haar bezit !

Het was een verlies zonder uitwendige pijn, want straks ritselde zij langs de mierencolonne en zij had niet eens opgemerkt, dat haar mooiste sieraad van smaragden, haar onvergelijkelijke staart als oorlogsbuit werd meegevoerd.

En de hagedis verwonderde zich...

Zij verwonderde zich nog toen de avond viel en de lijnen der natuur deed vervagen. Het rood van de ondergaande zon kleurde de eenvoud van haar gedachten.

Het was een pijnlijke, verdrietige gedachte...

Het was de gedachte van een halve hagedis, die met peinzende ogen de raadsels van het leven trachtte te doorgronden in het rode goud van de ondergaande zon.

S. C.

HUP ROBBEDOES —

IN JE OREN KNOPEN!

Volgens onze erewet heeft een Robbedoes-rakker de plicht anderen te helpen. Ook ten koste van eigen inspanning en zweet! Natuurlijk neemt Robbedoes met zijn club dat alles ernstig op.

Vadertje Mertens, een oude boswachter, heeft een hele hoop hout te versjouwen. Hij kijkt een beetje moedeloos tegen de grote hoop aan.

— Zeg Rob, zou jij met je ploeg niet een handje willen toesteken? Voor jullie is dat een werkje van één, hoogstens twee dagen, terwijl ik er alléén een week op te slaven heb. Je bewijst me daarmee echt een dienst!...

Natuurlijk, vadertje. Je kunt op ons rekenen, hoor! Weet je wat? We komen twee dagen bij je kamperen en dan zal het werk gauw gedaan zijn.

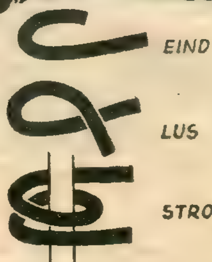
Zo verschijnt de hele ploeg op afgesproken plaats en tijd. Even een kijkje nemen. Stammen van alle dikte en grootte, stevige takken dienen tweehonderd meter verstouwd te worden. Als werkmateriaal zijn een hoop touwen en koorden van allerlei dikte en lengte aanwezig. Veel is het niet, maar we zullen roeien met de riemen, die we hebben. Onder deskundige leiding van vadertje Mertens blijkt alles bruikbaar! Allemachtig wat heeft die oude heer een verstand van knopen leggen! We kijken bewonderend toe en vadertje Mertens geeft graag uitleg.

— Zie je, jongens, alle bekende knopen zijn eigenlijk slechts combinaties van de drie grondvormen : **EIND, LUS en STROP**...

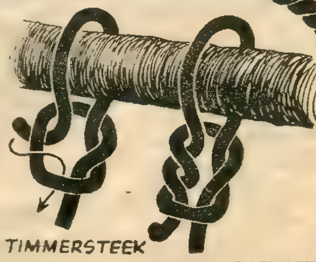
Dan krijgen we een lesje in knopenleggen, dat we hier voor ons sleepwerk nodig hebben.

619 IETS ZWAARS OP HET HOOFD VERSJOUWEN — DE KAMER ROND MET EEN ZWAAR VOORWERP OP JE HOOFD (BOEK, ZAK ZAND, ENZ.)

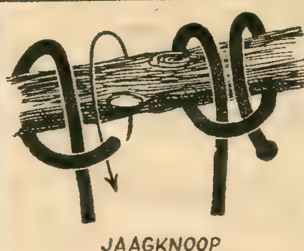

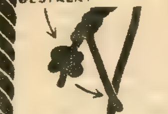

629 MARCHEREND NIET VAN JE PLAATS KOMEN — AFWISSELEND JE HIELEN OMHOOG WIPPEN EN HET VRIJE BEEN VOORWAARTS STREKKEN. VOETEN OOK GESTREKT

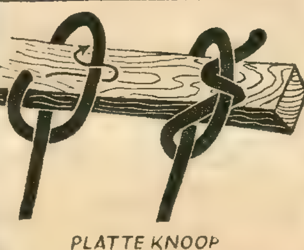

639 ROMP BUIGEN EN ENKELS GRIJPEN — BUIG DE ROMP ZO DIEP, DAT JE JE ENKELS GRIJPEN KUNT. FLINK DOORBUIGEN, ZODAT JE HOOFD JE KNIEËN RAAKT.

649 ARMEN RONDZWAAIEN MET EEN BEEN ZIJWAARTS GESTREKT, SAMENVOEGING VAN OEF. 10 EN 27.

Na enkele keren langzaam voordoen, hebben we de knepen van het vak beet en kunnen we aan het werk.

Robje fabriekt een **GALEISTEEK** rond een stuk stam en spant zich ervoor, samen met Domien en met Jan. Twee meter verder legt Paul een **JAAGKNOOP**. Hij zal met Flip en René voor trekpaard spelen. Fred en Marcel maken elk een dun touw vast aan de uiteinden. De een legt een **LEEUWERIKELUS** en de ander een **ROGBEKKNOOP**. Het is hun taak om, achter de vracht aan te sjouwen en zo nodig de vaart te vertragen, als het te gauw mocht gaan. Daarmee kunnen ze beginnen.

— Een, twee, hup!... commandeert Rob en daar gaan ze! Alles verloopt naar wens.

Intussen laadt Klaas een te verslepen vrachtje op enkele staken. Het is kleingoed-, waar niet zo'n zware knopen voor nodig zijn. Een **HOUTKNOOP** en een **TIMMERMANSKNOOP** doen het hier best.

Dan is een stuk zwaar eikenstam aan de beurt. Daar komen heel wat meer slepers aan te pas. Frans en André zijn daarom met langere touwen bezig. Dat wil zeggen : ze knopen alles, wat ze aan touwwerk vinden, aan elkaar! Touwen van verschillende dikte met een **VISSERSKNOOP**; die van dezelfde dikte met een **PLATTE KNOOP**.

Vadertje Mertens loopt bedrijvig rond. Hij gaf hier een schouderklopje, daar een aanmoedigend woord. Hij trekt ook al eens, maar... aan zijn vuilbruine pijp! Het is de oude baas van harte gegund en hij van zijn kant mag fier gaan op zo'n troep trouwe helpers. **FRANK.**

DE ONGEHOORZAME TAMBOER

Over de hardbevroren steppen trok het verslagen leger van Napoleon in wanorde terug Kozakken omzwermden hen en bij iedere rivierovergang was het een afslachting van je welste. De oude « snorrebaarden » zelfs konden niet meer. De geweldige uitgestrekheid van het marsgebied en de grimmige kou hadden zelfs « de Garde » klein gekregen en menigeen liet zich in de rulle sneeuw zinken om niet meer op te staan. Hiertegen hielp hun legendarische dapperheid niets Uitgeput en verhongerd, verstijfd van kou en met bevroren ledematen moesten zelfs de beste soldaten van Napoleon het afleggen tegen de telkens aanzwermende Kozakken..

Somber en zwijgend, met gefronst voorhoofd, reed de keizer zelf aan het hoofd van de troep. Vlak achter hem zijn maarschalken en er klonk geen enkel vrolijk woord op tussen al die heren van de generale staf, geen enkele kwinkslag.

— De manschappen zijn op, waagde er een. Iedere dag verliezen we honderden soldaten Verschrikkelijk !...

Niemand antwoordde. De schouders zakten wat dieper en steeds meer drukte het noodlot op deze eens zo overmoedige regimenten. De « **Grande Armée** » was nog slechts een schaduw van wat ze vroeger was Er was inderdaad een grens aan het menselijk uithoudingsvermogen

— Het wordt al donker We zullen aan bivakkeren moeten denken, zei een andere stem.

Orders werden gegeven, die via de onder-officieren de manschappen bereikten. Er werd halt gehouden, een halte als reeds zoveel anderen, zomaar op de barre vlakte, waar dan kampvuren werden aangelegd. De soldaten knabbelden op een homp hard brood en strekten dan onder hun te dunne soldatenmantel hun moede ledematen.

— Hé, heeft niemand korporaal Brageot gezien ?... vroeg een ruwe stem. Zou hem iets overkomen zijn ?...

Iemand werkte zich los uit het soldatenkluwen, dat vanwege de kou dicht tegen elkaar aan lag.

— Is... is korporaal Brageot niet hier ?

Het bleef stil. In ieders blik als men een zekere consternatie. De laatste stem, die gesproken had, was die van een nog jong soldaat. Het was een jongen van hoogstens zestien jaar.

De mannen wendden beschaamd het hoofd af. Te begrijpen ook, want allen verafgoodden hun kleine tamboer. « Jantje Tamboer », zoals ze hem noemden.

Ze beschouwden hem zoveel als de mascotte van hun regiment. Hij was met deze grove kerels zowat heel Europa doorgetrokken met de grote, nog te grote trom voor zich uit en bij het gedonder van het kanon had hij dapper **zijn** trom geroerd om **zijn** huzaren en grenadiers aan te vuren en in de strijd te jagen.

Enkele weken geleden, bij een onverhoedse aanval van een bende Kozakken, had hij weer keurig zijn best gedaan en ging hij zo in zijn werk op, dat hij geen gevaar bemerkte Toen had korporaal Brageot met eigen levensgevaar hem gered door juist op tijd de sabelhouw af te weren, die « Jante Tamboer » anders de schedel gekloven had ! Jantje was die moedige daad van de korporaal nog niet vergeten..

— Wie heeft de korporaal voor het laatst gezien ?... vroeg zijn jongensstem angstig.

Hij kreeg maar vage aanwijzingen. Ja hoeveel soldaten moesten niet lossen, als ze niet meer meekonden ! Vermoeienis en kou deden hen uitvallen. Ja, en dan .

— Ik kan de korporaal zomaar niet zonder meer aan zijn lot overlaten, zei kleine Jan. Als hij is achtergebleven, kan dat enkel zijn, omdat hij gewond is.. Ik ga hem zoeken !

Iedereen kwam daartegen in opstand. Het was toch puur gekkenwerk, er in het holle van de nacht, eenzaam op uit te trekken in een sneeuwstorm, met die vervloekte Kozakken om hen heen ! Die ruimden iedere eenzame soldaat op .

Jantje Tamboer was echter niet tegen te houden Korporaal Brageot kon nog zover niet achter zijn ! Hij zou hem best vinden..

Hij ging op weg en sleepte zijn zware trom mee.

— Als ik trommel, zal hij me wel horen. . zei Jantje nog.

Hij sprong buiten het bivak van het warmende vuur in de felle kou. Grote sneeuwvlokken stoven langs het tenger figuurtje en beletten hem bijna te ademen. De nacht was verder inktzwart. Hier en daar stiet hij op omgetuimelde voertuigen, op paardenkadavers en zelfs op mensenlijken. Maar Jantje zette door Hij richtte zich zo goed en zo kwaad dat ging naar het laatst gepasseerde gehucht, omdat een der mannen gezegd had dat daar juist korporaal Brageot een inzinking gekregen had Zo keerde de jongen op zijn stappen terug.

Wonder boven wonder vond hij de korporaal ook ! Juist toen hij al wanhopig dacht niet te slagen en voor een laatste maal krachtig op zijn ezelsvel beukte met zijn trommelstokken, hoorde hij een zwak geluid. Hij roffelde nog eens harder op zijn bekende manier en ja daar kwam antwoord ! Er werd teruggeroepen, al was het maar zwak Op dat geluid was Jantje afgestevend en zo vond hij al diep in de sneeuw een gekrompen soldatengestalte, die moeizaam het hoofd ophief.

Onmiddellijk gaf Jantje de man uit zijn veldfles te drinken. Het was ZIJN korporaal !

— Zo, Jantje jongen ! Heb jij me dan toch gevonden ?...

— Dat ziet u, korporaal. Is u gewond ?

— Ik heb mijn voet verstuikt en zie geen kans meer nog te lopen.. Ik moet er aan, kleintje ! Maar ik vind het fijn, je nog eens gezien te hebben. Kom, haal alles maar uit mijn zakken, dat je vinden kunt. En geef dat aan mijn arme vrouw en kinderen... Als jij het er levend afbrengt, denk dan nog maar eens aan die bullebak van een Brageot en zie, of je iets voor de mijnen doen kunt Maar nu moet je gaan, want voor mij kun je niets doen. Je mag van geluk spreken, dat die vewenste Kozakken je trom nog niet gehoord hebben ! Ga gauw terug naar het bivak !

— Dat nooit, korporaal ! Kom, steun op mijn schouder. Dan zal het wel gaan... We gaan samen terug !

De korporaal richtte zich op om met zijn laatste krachten ruw te roepen :

— Maak dat je wegkomt, treuzelaar ! Moet jij nu ongehoorzaam zijn ? Het is een bevel, hoor je ? Vooruit, voort, gehoorzamen !...

In andere omstandigheden zou dat genoeg geweest zijn, maar nu maakte dergelijke krijgsmanstaal niet de minste indruk op kleine Jan ! Hij trok zich enkele stappen terug, maar bleef toen koppig staan

— Deze keer kan ik aan uw bevel niet gehoorzamen, korporaal. Ik ga op mijn trom roffelen tot er hulp komt opdagen.

— En ik verbied het je, raasde de korporaal. Je zult de Kozakken hierheen lokken. Dat is alles, wat je bereiken zult !...

Jantje Tamboer trok zich dat niet aan en begon zijn trom te bewerken. Gespannen wachtte hij op de dingen, die komen gingen.

Vijf minuten later hoorden ze hoefgetrappel, dat op het tromgeroffel afkwam.

— De Kozakken, jammerde toen ook Jantje. De korporaal had toch gelijk !

Hij bleef echter verwoed doortrommelen. Er kon dan van komen, wat wilde !

Daar zag hij schimmen opdoemen.

— Hela ! Wat betekent dat ?... hoorden beiden plots in zuiver Frans.

Was dat een verademing !

— Gered ! We zijn gered !... jubelde een jongensstem.

Een achttal ruiters stegen van hun paard. Uitleg was spoedig gegeven. Brageot was intussen in bezwijming gevallen, maar zijn hart klopte nog. In het bivak zou hij wel weer bijkomen.

— Jullie achter in het zadel klonk een commandostem, die sneed als een mes

Jantje hielp de bewusteloze ophijsen en kroop achter een kleine man op de rug van diens paard.

Hoe groot was niet zijn verbazing, toen hij in het licht van de bivakvuren bemerkte bij de keizer in persoon achter op het paard geklommen te zijn !

Napoleon had de slaap niet kunnen vatten en was daarom op nachtelijke inspectietocht gegaan. Het geluid van de trom had hem aangelokt. Jantje Tamboer had korporaal Brageot gered, maar « de kleine korporaal », die Napoleon I geworden was, redde hen samen !

M. NANTERRE.

De Zwarte Draak

Onze vrienden zijn aan boord van een Portugees vrachtschip, dat hen naar de plaats van de afspraak brengt.

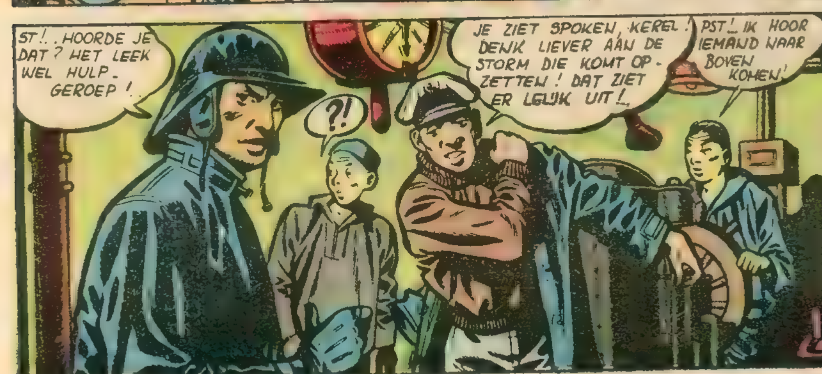

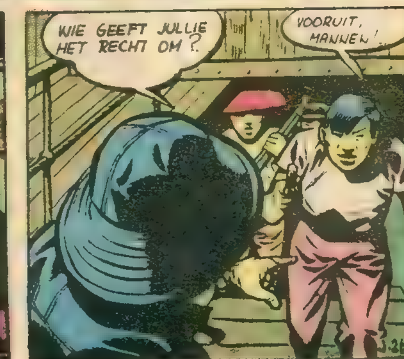

SCHURKEN !.. PIRATEN !.. IK ....
KOM OP !

INTUSSEN...
HEMEL !.. LUISTER, BUCK !.. ER WORDT GESCHOTEN !
JE BENT GEK ! HET IS DE WIND !
JA ! ER WORDT INDERDAAD GESCHOTEN !

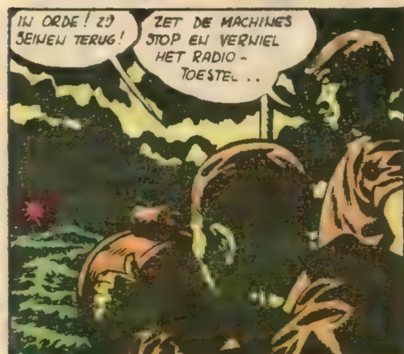

DE AANVALLERS HEBBEN INMIDDELS ALLE TEGENSTAND GEBROKEN EN DE OFFICIEREN ZIJN GEDOOD DE UITWERKING IS VERSCHRIKKELIJK EN DE BEMANNING GEEFT ZICH OVER... DAT IS DE ENIGE KANS OM HET ER LEVEND AF TE BRENGEN.

NTUSSEN
LUISTER !... ER WORDT WEER GESCHOTEN... EN IK HOOR SCHREEUWEN. ER IS IETS NIET IN DE HAAK...
ALS HET MAAR GEEN JAPPEN ZIJN !...

KUNNEN WIJ DIE DEUR NIET OPEN KRIJGEN ?... WIJ ZITTEN ALS RATTEN IN EEN VAL !
RUSTIG BLIJVEN, JONGENS. HOUDT DE WAPENS GEREED !

OP HETZELFDE OGENBLIK OP DE COMMANDOBRUG.
HET SCHIP IS IN ONZE HANDEN !
PRACHTIG !
GEEF HET AFGESPROKEN SEIN DOOR !

WERP DE TOUWLADDERS UIT !
EVEN LATER GLIJDEN TWEE BEWAPENDE JONKEN OVER HET WOELIGE WATER EN KOMEN LANGSZIJ LIGGEN...

IN ORDE ! ZIJ SEINEN TERUG !
ZET DE MACHINES STOP EN VERNIEL HET RADIOTOESTEL ..

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Onze Piet, vurig als altijd, rent als eerste de knollentuin in. Als er te planten is, wil hij er bij zijn ! Wijd gooit hij de poort open en ja, daar staan onze rakkers en rakkeresjes met hele knollenvrachten ! Ze komen van vér en van dichtbij : het wordt weer een Benelux-knollentuin !

ILONKA 26.447 uit **Aalst** is deze keer eerst aan de beurt. Snuffel gelooft niet onbescheiden te zijn, als hij deze dagboekbladzijde de ereplaats geeft. Alleen : geloof niet verwarren met gevoel Ilonka !

UIT : REISINDRUKKEN TE LOURDES

WOENSDAG. - Er blakert een bliksemende zon boven dit verzengd, doch begenadigd landschap. We zijn te Lourdes, het genadeoord van O. L. Vrouw. Door het openstaande raam — de lucht is zwoel en drukkend — van onze hotelkamer, zie ik de spits van de Rozenkrans-Basiliek, een juweeltje van bouwkunst, een wonderlijk kantwerk van steen. In de zon schitteren, scherp afgetekend tegen een verblindende staal-blauwe hemel de besneeuwde bergtoppen. In de verte het reusachtige kruis op de Pic du Vars, dat 's avonds met honderden lampjes verlicht is...

Het wemelt hier van pelgrims allerhande !... Mannen, vrouwen, kinderen. Allen komen met hetzelfde vertrouwen, of ze nu rouwend boete doen of verlangend hunkeren naar genezing, genezing naar ziel of lichaam. In de verte fluisterruist onophoudelijk een zee van gebed.

Ik weet niet hoe het komt maar je bent zo gauw ontroerd hier bij de aanblik van die duizenden uit de meest verschillende landen samen gestroomd. Met brandende kaarsen. Biddende monden en harten. In de ogen berusting. En met stralend vertrouwen kijken ze naar Maria op.

Misschien omdat ik ruwe, stoere mannen geknield zie liggen in deemoed en eerbied ? Dez morgen nog zag ik een heer met smekend uitgestoken armen schreiend een knieval doen, schreiend om verzachting in lijden voor z'n jonge vrouw. Een vrouw hief haar blinde en erg misvormde baby omhoog, roepend : « Heer, geef dat hij ziet ; geef, dat hij loopt »... Dit ontroerde me zo hevig dat ik wenend en ook en tikje opstandig me afkeerde van dit toneel van menselijke ellende.

Of ligt het soms aan eigen innerlijke gesteltenis ? Ik weet het niet... Er ligt hier zo'n wijding over alles... Als je 's nachts buiten bent en je ziet de hemel vol sterren, dan voel je meer nog dan overdag de grootheid van het heelal. Je ziet alles om je heen, en je huivert om wat je niet begrijpt en niemand begrijpen kan. Je denkt : « God ». Je voelt God en toch... weer ga je twijfelen. Heb je thuis soms het gevoel, dat God heel ver moet zijn... zo eindeloos ver... en onbereikbaar... besluipt je soms het gevoel, zo akelig alléén te zijn : hier zal je dat beslist niet overkomen ! Hier heb je de overtuiging, dat God er is en je niet uit het oog verliest. Niet als een dwingende Macht, maar als een beschermende en bezorgde Vader en Moeder samen. Nu kan ik geloven, dat halsstarrige atheïsten hier hun principes zagen wankelen. Het is hier zo oneindig rustig en goed ! Niet onder woorden te brengen bijna.. Ik voel me zo, dat kon ik aan ieder van deze ongelukkige mensen geluk, vreugde en vrede delen, ik nog een rijke onuitputtelijke overvloed zou behouden. Ik zou willen geven, meedelen, rondstrooien en ik kan enkel bidden.. bidden en toezien.. Dat doet pijn ! Zelf zó gelukkig zijn en niet te kunnen helpen ! Waarom zij niet en ik wel !

ILONKA 26.447 uit **Aalst.**

Beschrijvend is ook de knol van **RI-RANK** uit **O. L. VROUW-LOMBEEK.** Ook een tikje sentimenteel ! Maar wie wordt dat niet, als hij over zijn eigen streek schrijft ?

DE IDYLLE VAN « MIJN » LOMBEEK

De Lombeek is het watertje, dat als een zilveren lint door het heuvelachtig Payottenland een weg zocht naar de Dender. De dorpsjeugd kent het stroompje met al zijn hoeken en kanten. We schepten er barvoets met onze netjes naar glibberige visjes en achtervolgden soms urenlang de schichtige bontgekleurde « slangenratjes » of watersalamanders. We bouwden er dijkjes en zwommen en speelden in het helder water, tot men er ons kwam uithalen. Zo was het ook als ik later met vacantie van kostschool kwam. Ik kende heel wat rustige plekjes langs het beekje, waar ik graag alleen was en droomde. Dromen en peinzen over het verleden, het heden en de toekomst !

Helaas, deze idylle is niet blijven duren !

Toen ik weer eens met vacantie was, hoorde ik, dat er achter de « plaats » een fabriekje gebouwd was. O een kleintje maar ! Doch, venijn zit in 't klein en in de staart, want aan de achterkant kwam door een buis, donker, vuil vocht. Je werd al ziek alleen van het te zien. Het vond zijn weg naar de Moellebeek, die in de Lombeek uitmondt en haar helder water werd ook vuil...

Daaraan had ik in de verste verte niet gedacht. Met een van vreugde popelend hart liep ik die middag door het bos. Ik was blij, na drie maanden afwezigheid eindelijk weer eens alleen te zijn tussen de bomen, die getuigen waren van zoveel aangename uurtjes, dicht bij het beekje. Hoor, het klaterend ruisen drong reeds tot mij door, door de talloze geluiden van het bos. Met enkele sprongen stond ik er voor, maar .. wat was dat ? ! Stom bleef ik onbegrijpend en verwonderd naar die vieze, walgelijke brij staan kijken. Dan zette ik me neer in het verse gras en bleef peinzend zitten.

De heerlijke liedjes van de vele vogeltjes rondom mij, het ritselen van de bladeren in het zachte windje, de frisse geur van de bosbloempjes en bijzonder het kabbelend geluid van de kleine watervalletjes van de beek, het deed me twijfelen aan de werkelijkheid. Ik meende door het klare rimpelige water weer de stekelbaarsjes te zien glijden over de blonde, zandige bodem, over de ingeprente voetsporen van de waterhoentjes en over de glibberige keitjes. Weer zag ik de talloze dikkopjes wemelen en draaien, rond zichzelf en rond elkaar.

Niets meer van dit alles !... Toen ik nog eens in het vuile vocht keek, werd het mij duidelijk, dat ik me hier nooit meer kon spiegelen in het kristalheldere water van « mijn » Lombeek !

Terwijl ik bedroefd door het groen wegstapte, wist ik, dat weer een jeugdherinnering, voor goed vervlogen was.

RI-RANK uit **O.L.Vr.Lombeek.**

Dan begroeten we hier een nieuw rakkeresje uit **EINDHOVEN NELLY P.**, die begint met haar eerste pijl op K. P. af te vuren. Want ja, Nelly, je schiet wel op die papegaai, maar je treft onze Pieter midden in zijn vogellievend hart !

DE PAPEGAAI VAN P. K.

Het gebeurde in de tijd, dat Antwerpen, als zoveel andere steden in België en het Zuiden van Nederland, onder de vliegende bommen lagen. Als zoveel andere stoere Sinjoren, die in hun stad bleven om het oorlogsmateriaal van de geallieerden te lossen (dat het bevrijdingsoffensief mogelijk maakte !) bleef ook P. K. in het Robbedoeshuis en werkte overdag in de luchtbeschermingsdienst. Doodmoe belandde hij iedere avond op zijn kamertje, schoot dan zijn broek uit, zijn bed in en sliep de slaap der rechtvaardigen.

Ook 's nachts echter bedreigden die monsters van V-1's de havenstad en zijn bewoners. Was er ergens een bom neergekomen, dan moest Pieter de straat op om te helpen.

Iedereen mocht vast slapen in het Robbedoeshuis ! Piet toch had een papegaai, die hij keurig had afgericht. Bij het minste luchtalarm kreet de vogel op, die Piet naast zijn bed gezet had. En steeds klonk het dan :

— Luchtalarm !... Bed uit ! Broek in ! Straat op !... Alarm !...

Dan sprong P. K. op, trommelde de andere bewoners wakker en rende de straat op met helm en gasmasker om zich naar zijn post te spoeden.

Geloof maar, dat die papegaai vertroeteld werd ! En de papegaai wist dat te waarderen, want geen enkel keertje haperde de wekker.

Helaas, na de oorlog, toen de vliegende bommen gelukkig tot het verleden behoorden en Piet fier met zijn onderscheiding rondliep, is de waaklust van Lorre nog niet geblust. Er hoeft 's nachts maar een tram voorbij te donderen, een zware vrachtwagen te passeren of een dondertje in de hemel te rommelen, of het beest zet zijn veren op en krijst :

— Luchtalarm !... Bed uit ! Broek in ! Straat op !... Alarm !...

Dat begon onze held te vervelen. Hij klaagde zijn nood aan Sjarel. Nu is die Sjarel beslist geen dierenvriend, want hij raadde Piet aan, « dat mormel » eens een flinke geut water uit de lampetkan over zijn kop te gieten ! Dan zou het beest schrikken en wel begrijpen, dat zijn

Onze held Lucky Luke ontmoet in Walt Disney's rijk de snaakse Donald Duck !
Tekenknol van DE WITTE uit HOFSTADE.

meester van dergelijke « waakhalzerij » niet meer gediend was.

De eerste nacht de beste had je de poppen al aan het dansen ! De laatste tram 11 (het kan ook 16 geweest zijn) stormde naar de remise, toen P. K. al van de apen in de dierentuin droomde...

Boven het gedaver van de zware tram uit zette Lorre een keel op :

— Luchtalarm !... Bed uit ! Broek in ! Straat op !... Alarm !

Resoluut greep P. K. de lampetkan en begoot zijn trouwe vriend als was het een P. K.-knol !

De vogel schudde de droppen van zijn veren en juist toen P. K. in bed wou stappen, broebelde Lorre kwaad :

— Neem een regenjas mee want het giet !

NELLY P. uit **Eindhoven.**

Nog een P. K.-knolletje van **TONNY BOLSIUS** uit **Kortrijk** :

P. K. « KRUIDENIER »

Aan Piet Kwabbernoot werd de taak opgedragen, eens in de knollentuin te wieden. 's Morgens was Piet vroeg uit de veren. De zon stond reeds hoog aan de heldere hemel. Dat beloofde een warme dag.

Piet had zijn werkschort al omgebonden en stapte fluitend de knollentuin in. Hij ging op zijn knieën zitten en begon met zijn werk. De hele voormiddag werkte hij flink door. Het hele stuk waar prei stond was reeds klaar. Fier op zijn werk riep onze « kruidenier » Snuffel en liet hem zijn werk bewonderen. Piet kreeg een draai om zijn oren en nog een stomp in zijn rug, zodat hij midden in de erwtenpartij lag te spartelen. Waarom ? Wel, Piet had inplaats van het kruid uit te trekken al de prei uitgetrokken en het onkruid laten staan ! Tot straf kreeg Piet die middag geen eten !

TONNY BOLSIUS uit **Kortrijk**

Over de winter heen ziet **LILIPANGO** uit **Beveren-Waas** de lente al komen ! Daar moet je natuurlijk dichteresje voor zijn ! Snuffel plant het beste van je twee dichtknolletjes, Liliane. Het is natuurlijk nog niet helemaal O.K. (vooral dat « verblyn » is foei-lelijk !), maar alle begin is moeilijk.

DE LENTE

Weeral staat haag en heg in bloei,
De bloempjes schieten uit !
De bomen bot'en knop en bloem :
De lieve Lentklok luidt !

Bloesems stuiven van de bomen.
In de blikkerende zonneschijn,
Want de Lente is gekomen
Om de harten te verblijn.

Madeliefjes knoppen open
In de weide. 't groen tanijt !
Kinderen jubelen en lopen
In de blijde zonneschijn.

LILIPANGO uit **Beveren-Waas.**

RAM uit **Eisden** zoekt nog al eens naar een rijmregel en het versrythme hotst en botst... Ook hier : oefening baart kunst !

MIJN GEBOORTEDORP

Ik hou van mijn geboortedorp.
Al is het maar heel klein,
Misschien het onbekendste dorp,
Maar toch vind ik het fijn !

Het kan op kunstenaars niet roemen,
Of maar op een beroemd gebouw ;
't Kan geen roemruchte namen noemen
Hetzij van man of van een vrouw

Hoewel het dat niet kan,
En bijna nutteloos is :
Toch houd ik ervan,
Omdat het m i j n gebortedorp is !

RAM uit **Eisden.**

AIPTA uit **Molenbeersel** pleegt ditmaal een rijmloos vers, maar maakt het zich (voor zijn kunnen) wat al te gemakkelijk ! Hij vond voor zijn ontroering niet de passende vorm ! Geestdrift maakt echter weer veel goed. Eervolle vermelding voor je sonnet en je ander versje

EEN SIDDERING DOORVOER MIJN LEDEN

O, Koninklijke Prins !
Toen ik U voor het eerste zag,
Die middag in het Feestpaleis
Stond mijn hart haast stil en
Doorvoer
Een siddering mijn leden !

NACHT.

Nagetekend knolletje van WATERRAT uit BASSEL.

O, Koninklijke Prins !
Toen ik U voor het eerste zag,
Met strakke hand, ten groet, voor 't lied
Dat ons het dierbaarst is,
Doorvoer
Een siddering mijn leden !

O, Koninklijke Prins !
Toen ik U voor het eerste zag
Een groet brengen aan ons, de jeugd
Van de toekomstige tijd,
Doorvoer
Een siddering mijn leden !

O, Koninklijke Prins !
Toen ik U voor het eerste zag,
Rustig, in fluwelen zetel,
Blikkend over ons hoofden,
Doorvoer
Een siddering mijn leden !

O, Koninklijke Prins !
Toen ik U voor het eerste zag,
Verdwijnen uit de feestzaal dan
Keek ik U lang na, en..
Doorvoer
Een siddering mijn leden !

AIPTA uit **Molenbeersel**

ILONKA 26.447 moet haar « VLAANDEREN, WERE DI » nog eens herwerken ! Zo zijn het losse impressies ! Om haar behulpzaam te zijn, heeft Snuffel de derde en laatste strofe eens aangepakt en gezorgd, dat alles beter « vloeit ». Doe er je voordeel mee !

« Laat je blik de verten peilen :
Van het blonde Noordzeestrand
Tot de purperpaarse heide
Van het oude Kempenland,

Hoor in 't suizen van de dennen
In het krijsen van de meeuw :
« 'T EN ZAL !... Niet IS te temmen
De klauwende zwarte Vlaamse
[Leeuw !

Eervolle vermelding nog voor de navertelde raadselknollen van **TONNY BOLSIUS** uit **Kortrijk.** Snuffel is ook benieuwd welke wakkere Kortrijkse rakker in jouw stad met een eigen Robbedoesclub begint ! **LUCKY LUKE** uit **Zaventem** bedankt voor zijn groet ! Ja hoor, je held komt terug ! Spip zie je toch vaak genoeg, vooral in het eerste plaatjes-verhaal van Robbedoes !

RED RYDER 30.477 uit **St. Agatha-Berchem** wil ook zo graag een tekening van hem in onze knollentuin zien prijken. Maar dan moet je niet met potlood tekenen, Frans ! En goed tekenen, hoor ! Drie van onze rakkers tekenden de hond van Inspecteur Koelbloed na : **BUCK** uit **Boom, PH. L.** uit **Jette** en **TARZAN 30.474** uit **Nederokkerzeel.** Buck nog prachtig gekleurd en Ph. met de kop van.. Red Ryder ! Eervolle vermelding stevig verdiend ! Die verdienen ook : **ROBBEDOES** uit **Westerloo** voor zijn klauwende Vlaamse Leeuw, **ZWARTE LUIPAARD** uit **Rumst** voor twee nageknolde tekeningen, **MONTANA KID** uit **H a a r l e m** en **DE RODE VALK 30.806** uit **Wilrijk** voor zijn cowboy te paard. Walter leert al flink bij !

Daarmee zijn we aan het end. Gelukkig, want Sjarel werpt al dreigende blikken in onze richting Hij denkt zeker dat we papegaaien zijn als die van P. K. ! Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes. Bezorgt ons maar een knollenhoop om van te duizelen. Groeten van Sjarel en Piet en de minste niet van jullie opperplanter.

SNUFFEL

LEVE ONZE CLUB !

Wij hadden stro nodig voor onze slaapzakken. Tien minuten van ons kamp stond een hoeve. Daar trokken we op af. Alleen Walter bleef bij de tent.

Wij ontmoetten de boer met paard en kar aan het hek van de hoeve. Hij had geweldig borstelige wenkbrauwen en die fronste hij op angstaanjagende manier, toen wij hem vroegen, of wij een paar bossen stro konden krijgen, natuurlijk tegen de betaling.

— Ik heb geen stro te veel, bromde hij. En ik heb ook geen tijd.

Hij legde de zweep over het paard en de kar verdween dokkerend in de schuur.

Met lange neuzen dropen we af.

— Die boer heeft waarschijnlijk onaangename ervaringen opgedaan met kampeerders, zei ik om zijn onvriendelijkheid te verontschuldigen. We zullen het elders moeten proberen.

Fluitend gingen we de weg op, toen Fred plotseling bleef staan en naar een bietenveld wees.

— Kijk die koe zich daar eens te goed doen aan dat bietenveld !

Het beest was zeker uit de wei gebroken en smulde nu gulzig van de malse bietenblaren.

— We moeten de boer waarschuwen ! zei Richard.

— Laat hij naar de maan lopen ! bromde Jos.

— Halt ! antwoordde ik. Een echte Robbedoesrakker mag geen onvriendelijkheid met onvriendelijkheid vergelden.

— Gelijk heb je ! gaf Jos toe en hij toonde zich dadelijk de ijverigste om de herkauwende dame naar de hoeve te drijven.

Zo heel gemakkelijk ging dat niet. Ik scheurde zelfs mijn broek aan een prikkeldraad, maar tenslotte slaagden we er toch in, het onwillige beest door het hek van de hoeve te jagen. De boer kwam kijken en zette al een nors gezicht, toen ik hem hijgend verklaarde :

— Boer, die koe zat in uw bietenveld. We hebben haar even thuis gebracht.

Het dreigende onweer trok dadelijk af.

— Dat is braaf, jongens ! zei hij. Weet je wat, neem zoveel stro als je wil, en gratis voor niks.

— Zeg hem, dat we zijn stro niet meer nodig hebben, fluisterde Jos achter mijn rug. Dat zal hem leren !

Een ogenblik streed ik tegen de bekoring om die raad op te volgen. Het zou een nobele wraak geweest zijn, Robbedoesrakkers waardig. Maar ik dacht bijtijds, dat wraak altijd misplaatst is. Daarom heb ik het stro dankbaar in ontvangst genomen.

We zijn zelfs heel goede vrienden geworden met de boer. Zoals ik al verondersteld had, was zijn koele ontvangst te wijten aan andere kampeerders, die veel schade hadden aangericht in zijn tarweveld. Over ons heeft hij in elk geval niet te klagen gehad en van zijn kant heeft hij ons heel wat diensten bewezen. Om te beginnen heeft de boerin mijn gescheurde broek genaaid, terwijl ik intussen op de voutekamer zat... in mijn vliegende vaan.

Ik kan je verzekeren, dat ik me helemaal geen held voelde.

OPROEP

Heivink 28.230 uit **Bree** wordt vriendelijk verzocht, zich in verbinding te stellen met rakker René Didden, Statiestraat 75, Hamont. Het gaat om het stichten van een Robbedoeselftal.

VRAGENBUS

Stropke en Joe Brown. — Robbedoeskopjes in lijnwaad, zoals je die vraagt, zijn niet beschikbaar. Heb je geen grote zus, die dat voor jou kan opknappen ?

D'O. J., Leysin. — Robbedoes verkoopt die foto-toestellen niet. Je zou moeten schrijven naar de adverterende firma.

MAAR TERWIJL DE BEUL ZICH GEREED MAAKTE OM HET LAATSTE SLACHTOFFER TE VERMOORDEN...

IN TWEE SPRONGEN STOND HIJ OP HET BLOEDIGE SCHAVOT !

DE JONGE MAN WERD VAN ALLE KANTEN INGESLOTEN. HIJ ZETTE ZIJN KOSTBARE LAST OP DE GROND EN BOOD HOEDIG WEERSTAND AAN DE WOEDENDE HORDE.

DOCH VANUIT EEN VENSTER, DAT UITZICHT GAF OP DE MARKT...

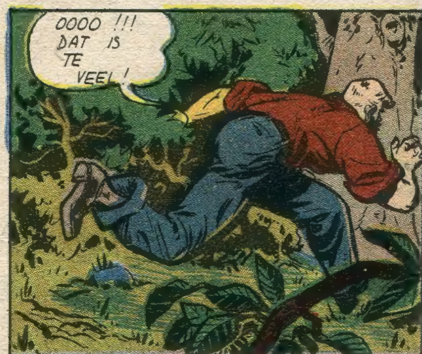
de BLAUWE SPERWER

door Sirius

LARSEN HAALT WATER AAN EEN BRON IN DE BUURT VAN DE HUT.

SPOKEN...

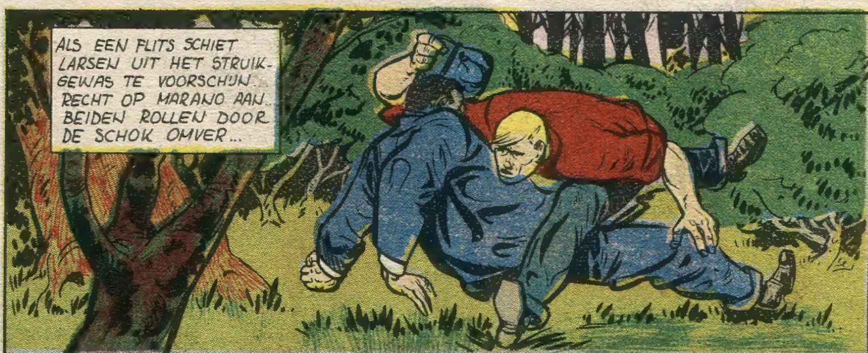

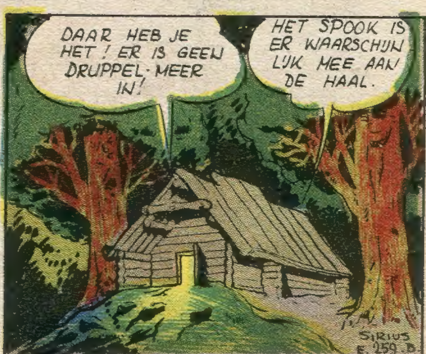

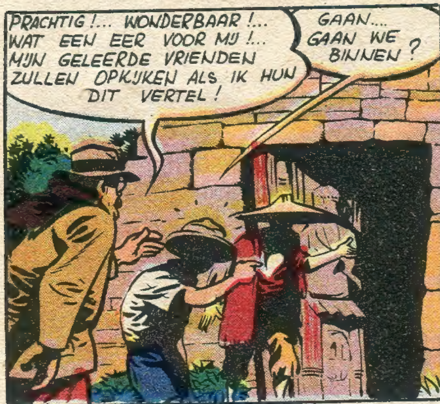

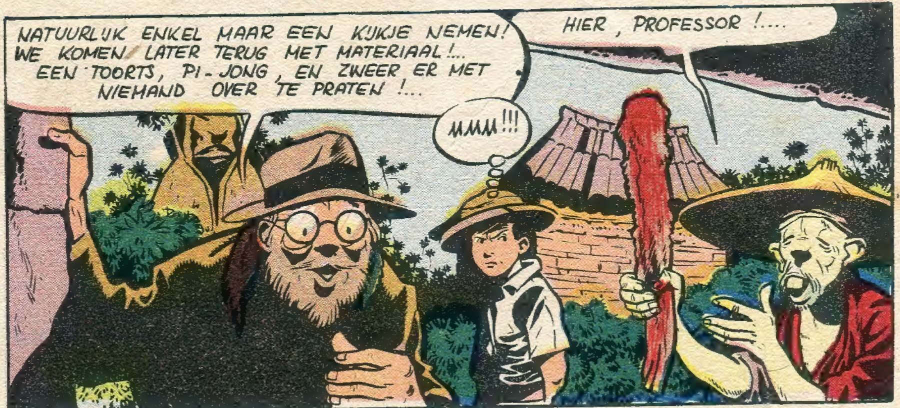

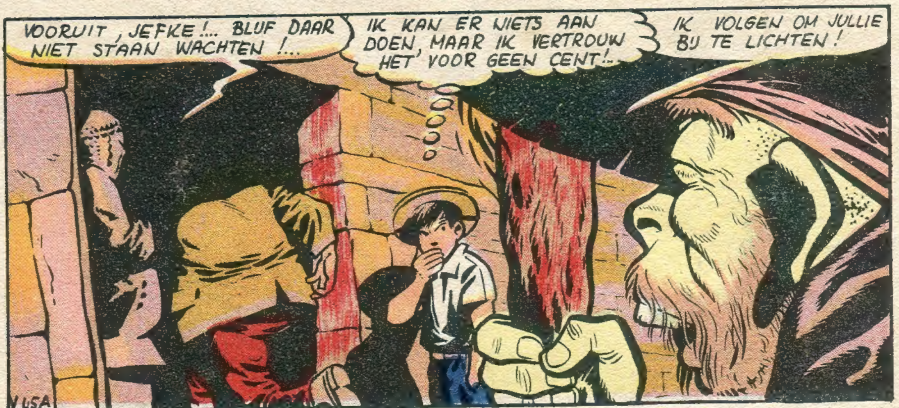

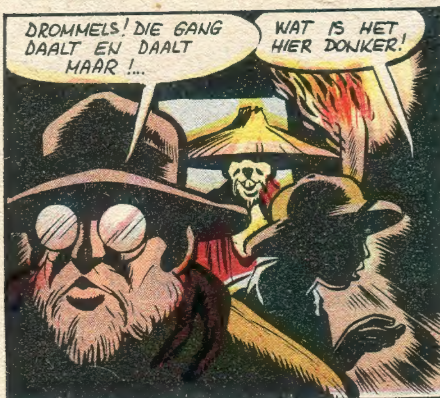

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
EEN KOELIE HEEFT PROFESSOR BOLS EN JEFKE MEE GELOKT NAAR DE RUINES VAN EEN OUDE TEMPEL.

PRACHTIG!... WONDERBAAR!... WAT EEN EER VOOR MIJ!... MIJN GELEERDE VRIENDEN ZULLEN OPKIJKEN ALS IK HUN DIT VERTEL!
GAAN... GAAN WE BINNEN?

NATUURLIJK ENKEL MAAR EEN KIJKJE NEMEN! WE KOMEN LATER TERUG MET MATERIAAL!... EEN TOORTS, PI-JONG, EN ZWEER ER MET NIEMAND OVER TE PRATEN!...
HIER, PROFESSOR!....
MMMM!!!

VLUG... IK VRAAG ME AF HOE BELANGRIJK DEZE ONTDEKKING IS!...

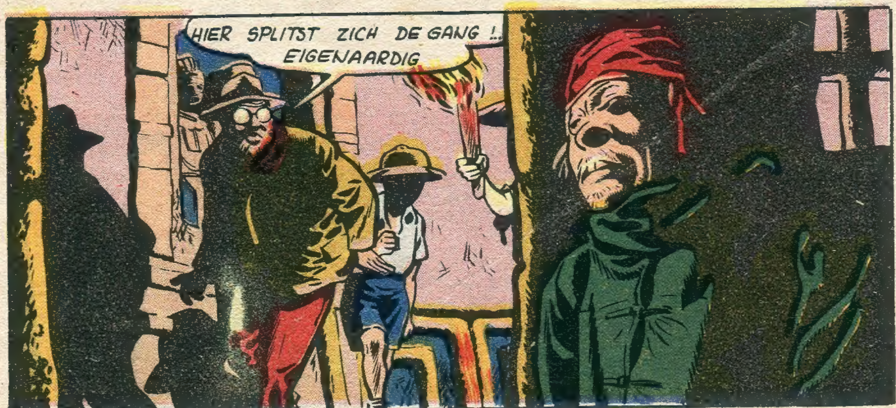

VOORUIT, JEFKE!... BLIJF DAAR NIET STAAN WACHTEN!...
IK KAN ER NIETS AAN DOEN, MAAR IK VERTROUW HET VOOR GEEN CENT!...
IK VOLGEN OM JULLIE BIJ TE LICHTEN!
VILSA

DROMMELS! DIE GANG DAALT EN DAALT MAAR!...
WAT IS HET HIER DONKER!

MAAR PLOTSELING... HET MUURPANEEL DRAAIT WEER OP ZIJN ONZICHTBARE SCHARNIEREN EN SLAAT MET EEN DOFFE SLAG DICHT...

HE!... WAT BETE-KENT DAT?...
DE... DE... DEUR! ZE IS ACHTER ONS TOEGESLAGEN!

DAT NIET ERG! IK WETEN HOE HAAR WEER OPEN MAKEN...
VOORUIT DAN MAAR!

HIER SPLITST ZICH DE GANG!... EIGENAARDIG

RED RYDER
by FRED HARMAN

RED RYDER EN ZIJN VRIENDEN ZOEKEN NOG STEEDS NAAR KLEINE BEVER, DIE IN DE WOESTIJN VERDWAALD IS.
WIJ ZULLEN DIE SPOREN VOLGEN. IK HOOP, DAT DE EEN OF ANDERE GOUDZOEKER HEM ONTDEKT HEEFT.
HIJ KON HET TOCH NIET LANG ZONDER WATER UITHOUDEN!

INTUSSEN TREKT KLEINE BEVER VERDER MET ZIJN EZEL.
IK BIJNA NIETS MEER ETEN EN DRINKEN HEBBEN. EZEL MOE EN IK OOK!

WAREMPEL! DAT IS MIJN EZEL! EN OOK MIJN UITRUSTING! STAP JIJ EENS AF, JONGE!!
IK HEM VINDEN EN LEVEN GERED MET ETEN!
MAAR IK RIJK... GOUDMIJN ONTDEKKEN... IK ETEN BETALEN EN U MIJ HELPEN.

GOUD! WAAR HAAL JE DAT VANDAAN?
IK JOU VEEL GEVEN ALS JIJ MIJ BIJ RED RYDER BRENGEN!

LAAT EERST DIE GOUDKLOMP EENS ZIEN! GEEF OP!
GA WEG... JIJ NIET EERLIJK MAN!

KRAK

IK HEM HELPEN... VUUR MAKEN EN DAN WEGLOPEN.

7-23

OH! IK HEM NIET WILLEN DODEN... IK NOG EEN BEETJE WATER HEBBEN.
WEGLOPEN? NEEN, NOG NIET!

KIJK, SAM, EEN ROOKZUIL!
DAT ZIJN ONZE VRIENDEN! ZE HEBBEN KLEINE BEVER GEVONDEN!

FRED HARMAN

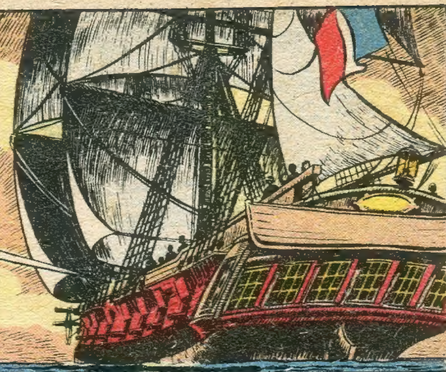
De grillige fontein!

Een paar honderd meter ten noorden van de Abdij van Hautecombe, het stukje Italiaans bezit op Frans grondgebied, springt op gezette tijden een eigenaardige fontein uit de rotsen. Niemand weet precies wanneer hét bruisende water uit de rotsspleet springt, maar als men het geluk heeft om de fontein in werking te zien, dan wordt dit als een goed voorteken beschouwd.

Keizerin Josephine heeft eens een hele dag aan de fontein doorgebracht en wachtte tevergeefs op het spuiten. En dit werd als een slecht voorteken beschouwd. Toen zij op de terugweg het meer van Bourget overstak, stond plotseling een storm op en de keizerin verkeerde werkelijk in groot levensgevaar.

Dat neemt niet weg, dat wij bij dergelijke dingen niet al te gauw moeten stilstaan, want het belemmert de daad en handelen is nog altijd beter dan niets doen!

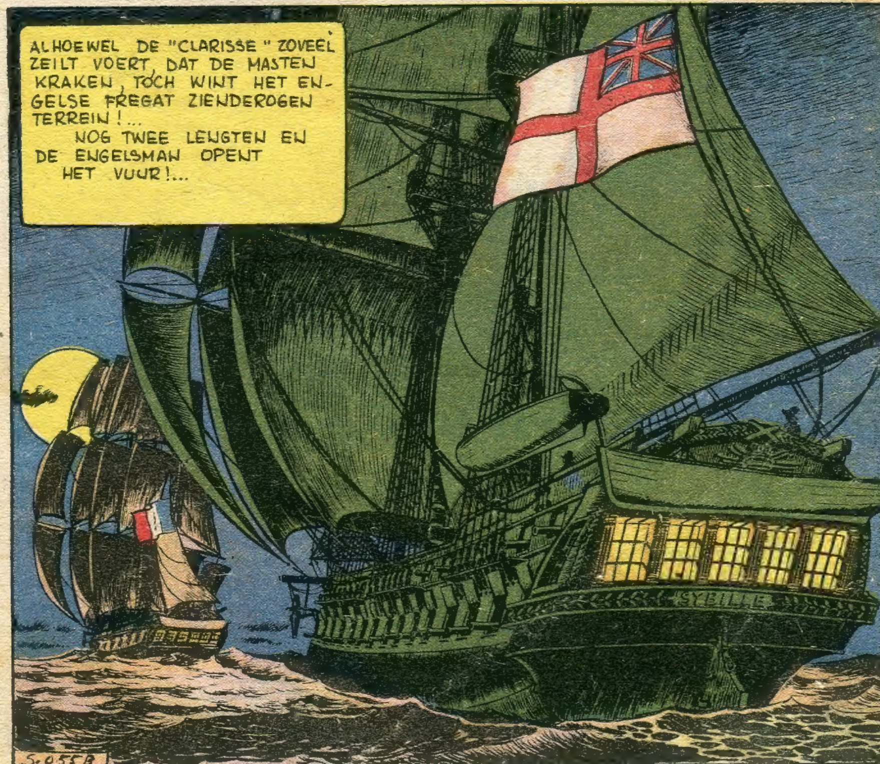

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.